

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ВОДОВЪРТЕЖ НА
СВЕТОВЕТЕ

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ЗА ГЛАВОЧА, ГОЛЯМАТА БИТКА И ВЕЛИКИЯ ВОИН ХЕРО МИЛ ИТСА

Слънцето грееше както всеки ден. То и без това си нямаше друга работа. А тая — малко скучна, банална, елементарно повтаряща се, му позволяваща да се разходи по познатия път над планетата Земя GK 4747 — 13, да позяпа надолу... Като че имаше нещо ново и непознато в този далечен от Майката Планета свят...

Ей го — ширнали се зелени равнини, извисили се гигантски планини, рукали широки реки, разлели се огромните океани...

Картина, каквато има на всички планети Земя...

И, естествено, почти няма хора...

А и защо да се тъпчат тук? Представяте ли си — красивата планета напълнена с няколко милиона или дори милиарда паразити...

Убиващи животните, унищожаващи растенията, изяждаци много повече, отколкото е необходимо за едно живо същество...

Да не говорим, ако случайно открият колелото и не знаят навреме да спрат... Та после Великата Природа да се чуди какво средство да използва за очистване на Живота от паразитите... Ами то не може всеки път да мята комети, да разтърсва планетата, да отпушва угаснали вулкани или да излива вселенски кофи с вода отгоре на заразения свят — кешки го пооправи след наглите космически отрепки...

И, макар планетите Земя да са почти еднакви — което зависи от населявящите ги, пътешествениците по квантовите Земи предпочитат предварително да са уведомени за някои подробности...

Например — какви опасни животни се въдят на съответната Земя...

А това е нужно. Току-виж — и невинен човече попадне на някакъв звяр като Главоча...

Впрочем, ето го и него. Пак е излязъл на лов. И пак е попаднал на пътя на Супергероя, на Звездния рицар, на Могъщия воин Херо

Мил Итса...

И пак се води кървава епична битка. Ще има пак работа за Великия певец Гьоро, ще има пак изпитание за търпението на Вселенския жрец Ник Кол Ай-ай, задължен от боговете да изслушва всяка поема, сътворена от гения на планетата...

Та — да се върнем на грандиозната битка...

Главочът вижда героя и се засилва...

Какво е това главоч?

О, извинете — забравих, че не сте били на Земя GK 4747-13...

Главочът е огромен звяр — страхотна хищна уста и малко тяло. Преследва, убива, лапа... И не расте... освен на паст и на зъби...

В момента се сблъсква със Звездния рицар, отскача, пак се мята напред. Супергероят размахва светлинния си меч, изкован от искряща небесна звезда, можещ да порази дори дълбочинен къртозъб — а тези гадове се хранят с магма, като от натрупването на газове и отделянето им предизвикват огромни вулканични изригвания...

Звездният рицар?

Извинете, обаче точно в момента не мога да ви обрисувам образа му. Който не е баш за портретизация, но нали трябва да имате представа за него — все пак, уредил се е някак си да е главен герой... Та необходимо е...

Сега-засега виждаме нещо като пияна блъскава мълния. Свети, искри, носи се на вълнички по голямата поляна, а мечът му изписва кривулици на десетокласник, хванал за пръв път не клавиатура, а химикалка...

Цялото облекло на Херо Мил Итса е подходящо за героични подвизи. Шлем, броня, наколеници, модерни ботушки... Лъскави, отразяващи като огледало околния свят, омайващи окото и подготвящи невинния организъм за хипнотизация...

И, разбира се, прочутият хипермеч, който не спира да се върти — почти като езика на осмокласничка в час по математика...

Раз... Раз... Раз...

Мечът свисти, нарязва Главоча на чипчета... Той се опитва да хване Могъщия воин... Издебва миг невнимание — Звездният рицар е забелязал на Голямата скала Ник Кол Ай-ай и мигновено, по силата на природния рефлекс заема красива поза, стараейки се да покаже колко дълги, слаби и прави са краката му...

Та Главочът го сграбчва с гигантската си уста, размятва го с джуките си, опитва се да го преглътне...

Фатална грешка...

Зашпото това е любимата бойна позиция на Херо Мил Итса — подвежда врага да го прилапа и...

И — раз... Раз... Раз...

Главочът се разпада на филийки, които стройно се подреждат в трапезен вид. После се събират, преобръщат се няколко пъти по тревата и добичето побягва към Черната гора с писъци, псувни, ревове и обещания повече да не прави така...

Героят се отръскава от няколко полепнали върху шлема му черва, те се разпълзяват като змии из тревата и тръгват да търсят основната маса на чудовището...

А юнакът отива до водопада, скачащ игриво от Голямата скала и застава под душа му. След малко е отново лъскав и светъл...

— Аман от фукните ти! — чува се глас откъм височината над реката. Там е застанал белобрад, гологлав, все още строен дядка. Подпира се на висок посох — не толкова заради болест някаква, колкото от гордост, че е удостоен с вселенски жезъл...

— Учителю... — казват Ник Кол Ай-ай и Звездният рицар...

— Знам, че съм учител... И, освен това генерален представител на космическия разум, както и... Но това не е ваша работа — отсича старецът, с което предизвиква леки усмивки. На Ник Кол Ай-ай видима, на Херо Мил Итса скрита предвидливо под шлема...

— Хайде, разоръжавай се, че трябва да се нареже лук... Кога ще готовя, кога ще правиш салатата, кога ще ядем... — продължава Учителят...

Рицарят натиска едно копче на колана си, а цялата бойна форма започва да се свива и накрая се превръща в тесен колан около тънък кръст...

Херо Мил Итса се оказва момиченце — е, не баш десетина годишно, ама малко над. Високо, стройно, с дълги крака, издължено лице, дълга като полуостров брадичка, на чийто край е зейнал голям трап. Който при другите деца е трапчинка. И, според учителя и вселенската мъдрост, белег на инат, упорство, проклетия...

Героят — героиня се обляга на меча си и гордо поглежда към Вселенския жрец...

— Абе, стига си губи времето, върви режи салатата — изревава Учителят...

Но нали ви казах каква проклетия е Воинът...

— Но той трябва да благослови меча ми след победата и да коленичи благодарен пред мен — едва не проревава Хero Мил Итса...

Учителят, обаче, е свършил търпението...

— Виж какво, писна ми всеки ден да дразниш Главоча, да го гониш и разфасоваш, само да се пофукляваш пред жреца... Утре пак ще го подмамиш, пак ще го нафъкаш, пак... Върви режи салатата!

И Супергероят, Звездният рицар, Могъщият воин Хero Мил Итса отива да насецка зелените листа, да направи на кубчета краставиците, да обработи доматите...

Героичният ден е завършил...

Идва време на героичната вечеря...

ГЛАВА ВТОРА

ЗА РЕАЛИЗМА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ В КВАНТОВАТА ТЕОРИЯ, ЗА МУЛТИВСЕЛЕНАТА И
НЕЗАВИСИМИТЕ ПАРАЛЕЛНИ ВСЕЛЕНИ

Какво заглавие... Как звучи, а...

Направо си все едно в скучния кабинет по физика и овехтелият даскал ти обяснява уж простишки неща, които сложно устроеният вакуум в главата ти не възприема...

А нещата наистина са прости...

Познатата ни планета Земя беше населена и пренаселена от човешки същества. Които я претоварваха — и със себе си, и с потребностите си, и с желанията си. Основното от които беше: ОЩЕ!!!

Каквото и да е — ама още... И още... Пък ако падне отнейде още...

Та точно в той момент учените най-после намериха решение за спасяването на планетата Земя. Нормално решение — каквото са всички решения за нечие спасяване...

Обикновено за чужда сметка...

Този път решението дойде от квантовата теория за мултивселената — една от множеството теоретични теории, създавани от теоретиците, за да си намират занимание на практика...

Учените откриха начин да проникнат в мултивселената...

Където — точно според теорията на Бишъп — Хо Янг — Нане Вуте — се оказа, че съществуват неизброимо количество паралелни вселени... И във всяка от тях — по една планета Земя...

За щастие на Космоса, космическия разум и космическите сили, само една от тия Земи беше заразена от человека...

И беше спасена посредством разпръскването на заразата по другите планети. Логично и просто — поотделно хората са добри, умни, трудолюбиви, относително честни, понякога мислещи...

Заедно се превръщат в човечество — най-близкият пример е със стадо пияни шебеци, зърнали автомати и гранати наблизо...

Затова учените предоставиха свободен достъп до планетите Земя на всички желаещи. А желаещите бяха доста — нейде над 99% от скучените потомци на шебеците...

През специалните тунели, във Вселената се понесоха хората — всеки мечтаещ да има своя планета, да не плаща данъци и да не слуша новини за бандити, крадци, мошеници, събрани в групировката на правителството...

И заселиха паралелните вселени...

Които са...

Е, тук не мога да ви задоволя любопитството. Никой не разбра колко са тия вселени. Някой казваха — милиарди, други — милиард милиарди, най-честните просто пресметнаха — безбвой...

Важното е, че хората имаха избор. На някоя планета живееха стотина души — тук-там заедно, другаде — пръснати навред, на трета всеки континент имаше свои заселници, на следващата — единствен самотник, щастлив, че се е измъкнал от стадото...

Хората се пръснаха из Вселената...

И заживяха почти нормално. Някои станаха вегетарианци. При толкова възможности за изхранване с плодове и зеленчуци, полезните човешки мързел стала основа на живота. Бери, яж... Без особен труд...

Други отначало смятаха да преживяват като ловци, сетне искаха да са животновъди, накрая стигнаха до извода, че и за това пасторално и забавно занятие трябват труд, труд, труд...

А защо да живеят в нов свят, когато ще трябва да се трудят както в стария?

И се оказа, че само върху майката Земя и няколко други нейни копия останаха градове, небостъргачи, фабрики, заводи... Както и пари...

Порокът трудно се лекува...

Наркоманът не може без дрогата си, човечеството — без материален израз на комплексите. В случая — на комплекса за малоценност, довел до желанието с нещо извън себе си да покажеш възможностите си. Неумението да се мисли, грозния глас, невъзприемането на света и некадърността да бъде той отразен с думи, бои, ноти...

Вижда се... Забелязва се не, ами направо крещи отдалеч...

Пък човеку се иска да бъде някак си — така, над другите. Или поне като тях...

Поради което настоява да има външни белези на неповторимостта и особеността му — пагони, ордени и медали, модерни дрехи, скъпи превозни средства...

Все нещо, което да скрие нищожеството му и да излъже себеподобните, че този е Онзи...

А парите са чудесен начин за извършване на подобна метаморфоза в очите на слепите духом...

Ето защо някъде по многото планети Земя все още глупаците си играят с лъскави кръгчета или шарени хартийки, въобразявайки си, че те струват нещо...

Някъде... Все още...

Оптимистично звучи, нали...

Да се върнем на Земя GK 4747-13...

Където живееха няколко човека. Всичките — отпаднали от обществото на своята родна планета. И намерили свой свят. По една случайност подходящ и харесван и от други...

Пръв тук се появи Учителят. Който наистина беше такъв на една от планетите Земя. И то дълги години. И то нелош учител. И то вече на възраст, установил се, консервирал някогашните си идеи във вид на бетонни постулати...

А един ден тегли майната на всичко, тръгна с някакъв космически цирк, обиколи десетина планети, попадна на разклонение на вселенския тунел, пое по него, на няколко пъти мята монета за избор на посоката и...

И се озова тук...

Не беше първооткривател. Стотина години по-рано тук беше се настанил известен тогава богаташ. Построил замък над Долината, иззидал басейн до реката, докарал няколко кучета и котки, създал развъдник за домашни и диви животни...

Което се налагало — искал да хапва мръвка, пък на паралелните вселени земният свят не се повтарял. Макар че тук и там местната Земя била в праисторическа епоха — де Юра, де Триас, де Девон... Впрочем, тези Земи били много посещавани и малко заселени. Интересно е да видиш тиранозавър „на живо“ — от преливащ

брониран ракетоплан, но не е особено привлекателно да се включиш в Хранителната верига, внезапно разбирайки, че май не си най-отгоре...

Та, като изкарал три месеца на планетата, богаташът се върнал на оригиналната Земя. Не можел да живее без акции, банки, фючърси, борси... И своите любими пари, пари, парички...

Учителят намерил до изхода на вселенския тунел дарително писмо, с което богаташът се отказвал от всичко свое тук...

Позачудил се на самочувствието му — оня наистина смятал намереното и докараното за свое, наистина не разбирал великата свобода на квантовата мегавселена...

После Учителят се заселил в Замъка и заживял...

Как?

Ами...

Живял!

Имало огромна библиотека с книги, имало музикални записи, имало Долината, имало реката, имало Езерото (в каквото се превърнал изкуственият басейн/, имало сутрини, вечери, Слънце, Луна, звезди...

И имал себе си — а в себе си имал много светове и много хора...

Така че никога — ама никога! — не му станало скучно... Пък и Вселенският разум отдавна го бил просветлил, че скучаят само бедните духом, че само еднодневките не могат сами да живеят, че само интелигентният човек може да е винаги в някакъв свят. Свой свят... Недостижим на другите...

Още повече, че почти едновременно тук се появили Херо Мил Итса и Ник Кол Ай-ай...

Отде?

И те не знаели...

Бъдещият Супергерой, Звезден рицар, Могъщ воин била клоощаво хлапе в едно от земните градчета. Ни по-умна, ни по-красива, ни по-... Абе, каквото там щете, от останалите недорасляци в училището им...

Да, да — в това градче, на тая планета Земя, имало училище...

Хората там смятали, че децата трябва да се обучават, за да станат възрастни. Макар че Майката Природа си знаела работите. И по другите планети тя учела децата. Което успявало да издържи Големия изпит — т.е., да оцелее, и то докато настъпи време да умре, него

признавали за възрастен... На останалите отдавали почит — най-вече на пропадналите им възможности да се превърнат в човек...

Тук, на тая Земя големите хора учели малките. Та даже си позволявали да ги изпитват, че и документи за издържан изпит им давали...

Въпреки че понякога децата точно след вземането на тоя документ правели някоя хептен нелепа работа и... И дипломата оставала като спомен за близките им...

Е, Мил Итса, която не била ни воин, ни герой, цял ден ходела на училище, дремела умело с отворени очи, успешно овладявала началната математика посредством бързо броене на мухи, симулирала интерес към образоването, лъгала как иска да завърши и да се включи в планетарния трудов процес...

Накрая ѝ писнало и...

Познатият път — вселенския тунел, после по първото отклонение, седне през Космическия кръстопът, с помощта на някакви извънземни, подарили ѝ космически кораб, колан-екипировка и машина за тортички...

Казано най-директно — изтърсила се един понеделник на главата на Учителя. При това почти буквально — задрямала по навик, както винаги, когато има важна работа, та едва успяла да задържи космическия Кораб на някакви си стотина метра над Замъка...

После каца на до Зелената гора и слязла...

А в сряда тук се появил Ник Кол Ай-ай...

Който живеел на същата планета, отдето била Мил Итса...

И в същото градче...

И в същото училище учили...

И всяко междучасие случайно я срещал по коридорите, та да си поприказват...

Не му било лесно случайно да я последва по вселенските тунели и отклонения, хептен зор видял, докато убеди извънземните защо я търси, трудничко открил Долината — все пак планетата Земя GK 4747–13 била нормална планета Земя (справка — виж следващите глави/...)

Той решил да стане Вселенски жрец, издигнал си Храм под огромния дъб близо до Замъка и почти до Кораба...

Така заживели тук...

Не, не само тримата...

И още хора се появявали, минавали, заминавали, долитали,
установявали се за известно време...

Но — поред...

ГЛАВА ТРЕТА

ЗА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ GK 4747–13, ВЪЛШЕБНИТЕ КОСМИЧЕСКИ ПОВЕИ, ОСОБЕНОСТИТЕ НА ОСОБЕНОТО

Планетата Земя GK 4747–13 е в края на мегавселената. Точно зад ъгъла, където става бая прохладно за реалността — оттам минават куп космически течения, преплитат се, завихрят се, отнасят и донасят какви ли не невъзможни неща със себе си...

И основно — всякакви особености, които здравият разум е издунал от другаде...

Най-вече — вълшебни космически повеи заливат планетите зад ъгъла (щото Земя GK 4747–13 не е единствената там) и превръщат обикновеното в необикновено. Необикновено — по мерките на останалите планети в мегавселената, обикновено — според свикналите с какво ли не хора тук...

Главочът беше едно от тия необикновени животинки, пренесени от един иреален циклон, грабнал го от Извънредната галактика Хай де Де и стоварил го право в езерото насред Долината...

Странният тайфун пък, минаваш веднъж на минус две на трета под корен квадратен години, между Черната космозона и Ъгъла на трескавиците, докарал мрачните смешници — племето на най-големите лилипути, изхранващи се от гръмотевични облаци и тъмни ветрове...

Но обикновено в леките повеи на космическия вятър тук долитаха почти безвредни гадинки — кихавичен вирус, сълзотворен бацил, гладнишки ламтурници, весели погребалници и тем подобни психоразнообразия от суперкосмическата флорофауномешавица...

Поради което вечерящата Херо Мил Итса само измърмори, когато изплю незнайно отде появилото се върху доматчето метално парченце — така, около половин сантиметър в диаметър...

— Аман от тоя вятър — рече тя — Заранта, тъкмо се къпех под Скачащия водопад, и цял фойерверк изгърмя до мен. Добре, че бях вече във водата...

— Е, нямало е нужда да се преобличаш... Но, предполагам, все пак си изпрала банковия си... Особено долнището... Жълтото е неподходящ цвят за тоя ти екип... — подметна ехидно Жрецът...

Звездният рицар скочи, но не прецени скока и се стовари върху основата си. С което направи малка дупка в тревата — все пак, острите кокали си бяха солидно оръжие...

— Не съм се уплашила! Първо трепнах, но се сетих за суховейците от Пустинната Земя. Ако не знаеш — при съприкосновение с течност те попиват всичко и после се пръскат като балончета. Така хем се размножават, хем връщат течността обратно...

— Знам, знам — каза Ник Кол Ай-ай — Виждал съм ги, когато бях на стаж при факира Мумбо-Джумбо на Обратната Земя...

— А аз ще кажа нещо по-добро и по-важно — рече Учителят и изрева — Ама яжте, бе! Половин час откак сме седнали, само се дръвчите и се облажвате...

Двамата замълчаха и цяла минута се чуваше единствено тихо мляскане. Нали наблизо нямаше мърморещи майки — и тримата бяха щастливи да си хапват с вкус и шум...

— Още чорбичка? — покани ги Учителят...

Звездният рицар учтиво отказал, макар че му се ядеше... Ама много! Но — какъв воин ще е, ако пристава на мераците си? И нали иска да е красавица, та да натрие носа на... Добре, това няма да го споменавам, всички знаем, че е тайна... Та — диета... Само диетата е основа на женското щастие, знаеше си Херо Мил Итса... През мъките — към щастието...

А на мъжкото основата е доброто хапване...

Това Ник Кол Ай-ай не го мислеше дори. Просто си беше впито в гените му. И затова развъртя дървената лъжица над паничката, набързо насипана от Учителя...

— Вкусноooo... — протегна се той, оставяйки изпразнената съдина...

Учителят го погледна доволно:

— Как няма да е — сложих от интерзвездните билки, дето вчера докара Мир-О...

— Не успях да го видя — каза съжаляващо Жрецът — Оставил ми е снопче дивашки треви, взел е дървеното човече, дето издялах за внука му, обаче не ме е дочакал...

Учителят кимна:

— Е, тоя път бързаше. Магарето му нещо станало нервно, нали отдавна са излезли от Еньовденската Земя... Май вече оstarява и не му се броди вече по галактическите краища...

— То и на мен не ми се броди — отпусна се по гръб Жрецът — Тук е хубаво — треви, гори, спокойствие...

Звездният рицар скочи:

— А Главоча? А мрачните смешници? А...

— Я иди измий съдовете — каза Учителят — И мирясай малко... бе, що не дойде някое...

Херо Мил Итса тръгна към изворчето. Натам си знаеше: „...тихо, кротко момиченце — да знае да готови, да чисти, песнички да пее“...

Какво момиченце?

Тя — Звездния рицар, Супергероя, Могъщия воин... И я сравняват с никакво момиченце? Нещо се бутна в косата ѝ. И май се заплете в нея. Посегна, измъкна досадника от дългия черен поток, спускащ се по раменете ѝ...

Я?

А Учителят и Ник Кол Ай-ай тъкмо се бяха опнали по любимите си места — Учителят върху Лъвската канара, Жрецът на един голям клон, излязъл удобно от короната на Дъба...

Над тях блестеше Луната, в звездното небе танцуваха безброй светлинки, двата хора — на горските птици и на веселите погребалници, преплитаха гласове като в пиянски джем сешън, долу реката шумолкаше по пътя си към Мокрия водопад, където гласа ѝ преминаваше в могъщо бас-профундо...

Изобщо — вълшебна вечер върху вълшебната планета от вълшебната мегагалактика...

Само дето подобни моменти авторите използват, за да изненадат отпусналата се четяща публика и ѝ забият внезапен прав с някоя неочеквана случка...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ОЩЕ МАЛКО ЗА ПЛАНЕТАТА И ОЩЕ МНОГО ЗА ОБИТАТЕЛИТЕ Й, ЗА ВАЖНИЯ СЧУПЕН НОКЪТ, ЗА
МИНИМИКРОКОСМИЧЕСКИЯ КОРАБ

Свет Земя GK 4747 — 13 е нормално голям. Една от многото Земи — геоид, среден диаметър 12 742 километра, екваториален диаметър 12 756,270 километра, полярен диаметър 12 713,500 километра...

Площ 510 065 284,702 км, обем 1,0832 x 1012 км...

Маса 5,9736 x 1024 килограма, средна плътност 5 515 кг/м, екваториална гравитация 9,78 м/с (0,997 32 G), скорост на въртене 1674,38 km/h = 465,11 м/с (на екватора)...

Не се стряскайте, нормални читатели... А астрономи, астрофизици, гастрономи и почитатели на Жул Верн да не изпадат в екстаз... Няма да ви залея с три страници информация. И хич не смяtam да ви просвещавам... Имате си интернет, някои имат дори книги, а част от тях даже са ги чели... Като ви притрябва — ще надзърнете, ще се подучите...

А казва туй... Ами така пише в Звездния справочник, който притежава всеки жител на конгломерата Земя... Има там и данни за структурата на всяка планета Земя, за вътрешността, ядрото, мантията, за растителния и животински свят, за...

Абе, за всичко...

Само че това са... Данни... Скучна работа... Точност, конкретност, яснота...

Които изобщо не могат да се сравняват с митовете, легендите, приказките за планетите. И специално за Тази... Тази — с голяма буква. Защото е единствена и неповторима. Макар всички планети от множеството да са почти идентични...

Но разликите...

Ex, тия разлики...

Които правят от обикновеното за други човешко същество любимата и неповторима жена...

И карат душат на мъжа да пърха като пияно от аромати колибри около красивата и привличаща го месоядка...

Но това е друга тема. Раничко е Великият жрец да разбере, че човек поднася на божовете си най-скъпото, което има. За да може те да свиват леко вирнат нос и промърморват:

— А нямаше ли нещо по-хубаво? Дето струва пари и е донесено от чужбина...

Както и да е — ще го изживее и Ник Кол Ай-ай... Херо Мил Итса благосклонно ще му осигури изживяването... Плюс куп емоции, за които все още не се сеща, че изобщо съществуват...

Да се върнем в днешния ден, на далечната планета...

Преди малко стана дума за Звездния рицар Мил Итса. И я оставихме в доста неприятен за момичетата момент — нещо да се оплете в косата ти, та търсене, та рошене...

И то да е прашинка, ами като може да е страшно чудовище. Да речем — муха или дори бръмбар...

Всяко нормално девойче ще се разпищи. Не пищят момчетата, защото са тъпи и коравосърдечни. Ама коравосърдечни... Хич не разбират какво поражения на фризурана може да се нанесат. Ти си хвърлила маса време да направиш сложна безгрижна прическа, а никакво си хвърчащо добиче...

А момчетата са и тъпи, тъй като не разбират нищо от прически и се носят по голи черепи. Вярно, придават им почти мъжествен вид — макар най-често всички да изглеждат жалко-смешни с гола глава на тънко вратле. Както казваше баба й — тиква на плет...

Та затова Мил Итса, Страшната, Безмилостната, Тиранката на Ник Кол Ай-ай, скочи, ритна във въздуха, зарови пръсти в дългата си коса. Което щеше да предизвика завист в ръцете на гореспоменатия, към когото Звездният рицар се отнасяше с пренебрежение и дори известно презрение заради страха му да пусне свободно лапите си в тая джунгла около лицето й, да...

Но това е друга тема...

Важното е, че момичето сбара нарушителя на целостта на прическата й. И замахна да го хвърли, когато нещо привлече погледа й. Та се вгледа по- внимателно...

Не беше летяща твар. Да, нещо живо, но...

С две думи, когато Мил Итса се върна при огъня и сбута задрямващия Учител, той впи поглед в предмета — предмет беше! — и рече:

— Космически кораб...

— Кораб ли? — облеши още по-невинно очи Ник Кол Ай-ай — Това? Тук?

— Ха! — изсмя се с превъзходството на момиче, на което всичко ѝ е ясно и никога не знае какво иска тъмнокосата дива — Кой не е внимавал в училище? Кой не е учен за различните видове космически разуми, за...

— Не е космически, най си е баш човешки разум — прекъсна я Учителят...

Тримата замълчаха. Учителят поглади късата си брада, намръщи се, че пак се убоде, после положи малката капсула върху гладката повърхност на големия дънер, служещ им за трапеза. Когато се сещаха, че е културно все пак да се хранят на маса. Та дори с прибори...

Настъпи тишина. Изглежда съществата в капсулата изчакваха какво ще стане и не бързаха. Не бързаше и Учителят. Целият се беше отпуснал — с изключение на ръцете, които бързо се стрелкаха и хващаха ту Мил Итса, ту Ник Кол Ай-ай, защото нетърпеливо се опитваха да ускорят процеса на срещата и посягаха от време на време да стръскат кораба, та да подскажат на съдържанието му с какви добри намерения го очакват...

Накрая се чу тихо писукане — фактически скърцането на корабната врата. И до капсулата се появи дребно... Ама какво дребно — дребно е превъзходна степен за хептен ситното човече, което излезе от кораба си...

— Ник, — каза Учителят — изтичай в Замъка и донеси голямата лупа. Тя е на масата до голямата входна врата...

— Не е там — тихо се обади Мил Итса — Исках да... Исках да оправя един нокът, че ъгълчето му беше извито, та я взех...

— Къде е ПАК? — стрелна я с канибалски поглед Учителят...

— Ще я донеса... Ей сега ще я намеря... — чуваше се гласът на носещата се с големи скокове към Къщата издължена мълния — Ама много важно беше... Вие не разбирате...

Това последното го каза на идване. Дъхът ѝ сечеше въздуха, очите ѝ дълбаха в земята, а ръката ѝ с лупата извършваше орбитални

полети около рамото...

— Ето я... Какво толкова... Не съм я изгубила... Аз за малко... И я забравих — не съм виновна...

Гласът ѝ постепенно стихваше...

Учителят закрепи лупата пред човечето, а то извади от капсулата някаква машинка и раздвижи устни. Okaza се усилвател. При това толкова мощн, че се наложи Учителят да изкрещи два-три пъти, докато регулират звука и минат в процедура на нормална беседа...

Доколкото историята на Вит от Земя — джудже 003, може да се нарече нормална. Или нормална поне извън кръстопътя на Шантавата мегавселена... Където всичко беше нормално...

ГЛАВА ПЕТА

ЗА ЛЮБОВТА (ПАК ЛИ, БЕ!), ЗА ИНТЕЛЕКТА И СЪТОНОШЕНИЕТО МЕЖДУ ФИЗИКАТА И АКЪЛА, ЗА СТРАШНАТА ПЛАНЕТА ЗЕМЯ НА НАЙ-ДРЕБНИТЕ ДЖУДЖЕТА ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

И така — след няколко минути тримата бяха навели глави към капсулата, много старателно дишачи настани... А за кихане дори не смееха да помислят...

Вит се беше подал от люка, внимателно вързал се с дълъг и як ремък. Все пак — можеше нещо да подразни огромните ноздри над него, а друго си е да е подсигурен с капсулата. Издържала беше полет над няколко милиона Земи — можеше да издържи и кихането на тримата самотни ненормалници...

Размениха баналните любезности, Учителят го покани да остане на тяхната планета. Спор нямаше — не беше по-лоша от другите Земи, но малцина биха приели риска да заживеят близо до трима подобни на местните... Да кажем — аборигени...

Една откачалка, въобразяваща си, че е звезден рицар и размахваща дълги ръце, крака и коса. Кротичък образ, смятащ се за жрец — явно го мързеше да хване мотика или кормилото на космически кораб. Неопределен тип, виещ рунтави вежди, мустаци и брада, емоционален колкото бронзов паметник на Горгоната...

Обаче, учтивостта задължаваше и Вит започна:

— Аз съм от планетата, наречена Страшната Земя...

Учителят дръпна глава, съсети се и каза настани:

— Оная...

— Именно... Там живееха... И още живеят десетина милиона земни човеци. Такива — които искат да са сред цивилизацията. И то цивилизация, каквато те определят. Цивилизация за човека...

— Тоест? — малко язвително запита Учителят...

— Да, така е — потвърди неизказаното гостенинът — Цивилизация техническа. Цивилизация на машините, които обслужват господарите си... Цивилизация на роботите, подчиняващи се на великия господар — човека... Цивилизация, в която целта е една —

благоденствие на хората. Благоденствие в бита, в храната, в забавленията...

— Ами изкуство, литература, живопис? — прекъсна го Ник Кол Ай-ай и предизвика учудения поглед на Учителя.

Вит кимна:

— Разбра, значи... Никакво изкуство — освен декорациите в специалните заведения за убиване на времето. Кой има време за подобни неща? Кога ще се откъсне земната жена от клюките и шопинга, как земният мъж ще замени зрелицата с мислене? Да, развиващ се науката — но защото няколко хиляди романтици се занимавахме с нея. Не ни вълнуващ постигнатото, търсехме непознатото, новото...

Учителят кимна:

— Не е само при вас...

— Но при нас... Но при нас потреблението победи мисълта. И хората бяха ценени според това, което притежаваха материално, а не според това, което даваха на обществото. Младеж, правещ горди лупинги с космолета си над града, обираше вниманието на всички момичета... За сметка на скромните учени... Които намалявахме... И то логично — много по-евтино излизаше да си купиш една тенекиена кутия с двигател, за да се фукаш, отколкото да намериш интересите си, да ги развиеш, да създаваш...

— Има и друго — каза замислено Ник Кол Ай-ай — Трябва и момичето поне малко от малко да е с подобен интелект... Иначе... Как слепец ще види цвете? Че му трябва и нюх — да го усети...

Херо Мил Итса усети как почервениява. И разбра, че останалите я видяха — въпреки кой знае как хапещият я мрак...

— Разказвай, разказвай — каза Учителят и строго метна една светкавица с очи към Жреца...

Вит се поотпусна. Домакините явно разбираха проблемите му... И заразказва...

Влюбил се... Каква красавица — руса, синеока, нежна, крехка... С усмивка като утринна зора, с поглед като пролетен дъжд, с...

Тримата го слушаха внимателно. Ник Кол Ай-ай се учеше на сравнения и епитети, Мил Итса се чудеше как може в нейно присъствие някой да възпява друга, Учителят знаеше, че влюбеният трябва да се изприказва — което изисква много време...

Престрашил се накрая Вит. И решил да поднесе сърцето си на своят възлюбена, да ѝ направи най-страшното и красиво признание...

Използвал класиката — грамаден букет рози, падане на колене, нежни стихове в красива вечер, сред зелени уханни храсти, под бляскаво звездно небе...

Крах...

Даже не му се присмяла. Със снизходжение и съжаление му обяснила колко далеч надолу от нея е той, къде е мястото му в обществената и личната й йерархия, какъв е социалният статус на някакво ученово човече, позволило си нахалството да пожелае... Нея...

Казала му, че е трогната и ще запомни този момент, даже ще го разкаже на всичките си приятелки и познати. Обещала дори, че годеникът ѝ няма да поsegне към физическите му устои...

Едно, че не би си цапал ръцете с някакъв... Така де... И второ — годеникът ѝ не бил кой да е, а спортсмен, шампион по няколко спорта, красавец два метра висок, метър и половина в раменете, с такива челичени ръце...

И тя полузватворила очи — като че изживявала поредното месене в аристократичните му лапи...

Вит познавал годеника ѝ — от видеопанорамния апарат, както и от случайна среща. Тогава в техния институт благоволили да дойдат шампионите и да посъветват учените да не губят време с разни тинтири-минтири, ами да помислят как да увеличат скоростта на състезателните ракетоплани...

И се замислил Вит...

Защо той — най-скромно казано: гений, бил пренебрегван, а онази буза мускули, чийто мозък служел само за пазене на равновесието, била прославяна, награждавана, известна, обичана?

И — изобщо, има ли някаква връзка между физическите дадености на човека и интелекта му, който той сам развивал?

След което се затворил в лабораторията...

Отварял единствено малкото прозорче на вратата, та вземал сандвичи и чай...

А след три месеца изстрелял сателит над планетата. И дистанционно включил Разпилителя. Апаратурата разпръснала дребен прашец над планетата...

Специален прах. Плод на тримесечните му занимания, усилия и идеи. Прах, преобразуващ ръстово човека според интелекта му...

На другата сутрин хората се събудили различни на ръст...

Всеки — според нивото си...

А Вит...

Вит допуснал грешка. Отлетял от Страшната планета — както хората от другите Земи нарекли обработената сфера. Пътувал много. И, според Закона за вселенската гадост, попаднал на Планетата на гениите. Където по грешка минал близо до местния Уравнител...

Та оттогава е такъв дребен, дребен...

Просто измерването на гения зависи от местната база...

Поради което се върнал и сега обикалял Земите — с предупреждението да се избягва Петия ъгъл на Големия триъгълник в Дъждовния край на Магелановия облак...

Искал да обясни и новооткрития си жизнен принцип, обаче никой — ама никой! — не щял да го слуша. А принципът бил полезен. Поне на тях да го каже...

Ако искаш да си тачен гений — не живей сред простаци и супергении...

Подбирай калибъра...

ГЛАВА ШЕСТА

ЗА ДОЛИНАТА И ОБЕКТИТЕ В НЕЯ, ЗА БОГОВЕТЕ И ЗАМРЪЗНАЛИЯ БОГ ОТЧАСИ

Учителят отвори прозореца и се загледа към Долината. Тя се беше ширнала напреде му, виждаше Езерото, Реката, Голямата скала и Скачащия водопад, Изумрудената поляна до него и...

Оооох, лелей!

Две фигурки като гумени топчета подскачаха върху зеленото сукно на поляната. Голяма топка — понякога блясваща с остри зъби, малко топче — нагло-самоуверено размахващо светлинен меч...

— Xeppppppoooooooooo...
...

— Миииииллллл...

— Иииииитccccccaaaaaaa...

— Ами аз ѝ казах да миряса, ама тя нещо се ядоса, изсъска ми и тръгна да търси Главоча — казва Ник Кол Ай-ай, който е седнал на пейката до сами стената на Замъка...

Учителят дори не го разпитва от какво се е палнал фитила на Звездния рицар. Момиче в пубертета — склад с барут, налче да тръкнеш в пода и се взривява. По-добре гледай да успееш да си далеч в този момент...

Главочът пръв е чул крясъка и, понеже има горчив опит с разгневения Учител, отскача от земята, разперва малките си крила и поема по сложна виражна траектория нейде над Дивата гора...

Херо Мил Итса се е увлякла в забавлението, не чува, не вижда — освен в съзнанието си мрачния образ на Ник Кол Ай-ай на мястото на Главоча, та се опитва да натисне бутона за реактивна тяга на суперколана си...

В този момент до нея достига мрачното шумолене на Съдбовните птици, придружено с предупредителното изсъркане на Замразения бог. И тя разбира — пак ще е виновна...

И що така? Забавлява се тихо, кратко, далеч от Замъка, пък... Сваля вълшебната броня, свива меча, чуква токовете на обувките и

полита към каменната сграда...

Само че Учителят нищо не казва. Пита единствено дали са решили задачите по физика и готови ли са моделите на действащи ядрени централи...

Лесно му е на него — всичко изучил, всичко знае, почива си и се забавлява като тормози невинните душички (Мил Итса) и дяволските създания (Ник Кол Ай-ай) с уроци и задачи...

А Учителят се заглежда нейде в далечината, над Езерото...

Планетата Земя GK 4747 — 13 е голяма. Както всички планети Земя. Има си и флора, и фауна. За щастие, е сполетяна от човечество единствено тук, в Долината. Красиво място...

От север се задава реката. Тя се появява дръзко през Скачащия водопад, заобикаляйки Изумрудената поляна, спуска се през полята долу, за малко се скрива в Дивата гора, после отпочива в Езерото, пак излиза, сторвайки изящен завой до Лъвската скала, разлива се постепенно и бавно, накрая тромаво, уморена от пътя си, ляга в прегръдките на Океана...

Замъкът, дето навремето вдигнал оня романтичен богаташ, е на края на Полуострова — каменна площадка, издигаща се на двайсетина метра над Долината, дълга стотина метра, а в самото начало заградена с висока ограда, на която има Стражева кула. Зад нея е дворът, а на края му — малката сграда, носеща гордото название. Е, Замък си е. Поне на вид. Четириетажна кула високо над Долината, зад нея двуетажна сграда, прилепена като опора...

За Учителя е предостатъчен, за семейство с три деца е маломерен. Има само три стаи в кулата и две големи зали отзад. А, да — и огромният склад в основата — тъмен, студен, без прозорци.

Място, където рядко някой влиза. Както и в Лабиринта. Но за него Мил Итса и Ник Кол Ай-ай само веднъж бяха чули, и то когато Учителят и Вселенският билкар Мир-О бяха се изпуснали да споменат пред тях... Иначе да са го обиколили и поне десетина пъти успешно загубили... Приключение!

Учителят живее в стаята на втория етаж, но почти цялото време, когато е в Замъка прекарва на третия. Където е Библиотеката... Оooo...

Ник Кол Ай-ай дори се изплаши, когато за пръв път видя огромната Библиотека. Рафтове, шкафове, стелажи... И — книги, книги, книги... Много книги! Погледът обхващащ само няколко

декара от тази картина, но и това беше достатъчно да го стресне... Ами ако Учителят поиска да прочете всички... Бррр! По-зле от разговор с Херо Мил Итса...

— Хвани книгата — подаде му една Учителят — Не се бой! Не хапе...

Ник Кол Ай-ай със страх я поглеждаше и чак тогава усети, че Учителят си прави с него туй, дето в училището наричаха гаргара...

После идваше всеки ден в Библиотеката, четеше, пишеше домашни, решаваше задачи, учеше... И на всеки час се срещаше с Мил Итса — редовна почивка за чай с гевречета в стаята на втория етаж...

Тук ще каже някой — чакай, бе, каква е тая Библиотека от декари площ, пък стаята под нея е неголяма...

Спокойно, не сте момичета на първа среща, че да ви лъжа. Та планетата е обвита от магия, намира се на кръстопътя на космическите вихушки и антиреалистичните течения постоянно стоварват върху ѝ я вълшебство, я чудо, я...

Я някой Бог...

В случая — Замразеният бог. Който е в скалата на полуострова. И не обича хората, макар да прави изключение за Учителя...

Почти всеки ден имат среща. Е, не чак среща, де — само Учителят ходи, Замразеният бог, както разбрахте, си стои в скалата и го чака. То друго няма и какво да прави...

А Богът е на мястото си. И трябва да е там — нали всеки човек има свой бог. Някой път истински, с божествен произход, всемогъщ, всезнаещ... Друг път измислен — но пак всезнаещ и всемогъщ. Което, разбира се, не е вярно, обаче вярващият в него го открива винаги късно. Малко преди да отиде при други богове... Или дяволи...

Но днес Учителят вече е бил при Замразеният бог, разговаряли са нейде три часа време през тези пет минути, докато е траела срещата (не забравяйте — магия, Лабиринт, Бог!)...

И има новина за двете си луди приятелчета:

— Утре заран или снощи ще дойде Вселенският билкар... Зависи на какви часови пояси ще попадне, с кой Времеви облак ще се понесе...

— Мир-О — зарадва се Ник Кол Ай-ай. Той си знае — всяка среща с билкаря е благодат, банкет и щурав разговор...

— Мир-О — намръща се Мил Итса. Тя си знае — всяка среща с билкаря е изместване на вниманието от нея...

— Мир-О — съгласява се Учителят. Той си знае — ще има интересни случки и истории...

ЗА ФИЛОСОФСКИТЕ БЕСЕДИ И ЗА ИСТИНАТА — ВСЕ ДАЛЕЧ ОТ ЖЕНСКИТЕ ИНТЕРЕСИ ТЕМИ

— Такааа... — отронват се тежко звучащи думи, придружени от ехото на падащи камъни...

Учителят, Ник Кол Ай-ай и Мир-О дори не поглеждат към ронливия сипей в дъното на пещерата. Свикнали са. Замразеният бог също. Пък и вече знаят къде трябва да седят по време на беседи в пещерата...

Тихо е...

Мъжка беседа...

Мир-О — солиден къс апетитно за Главоча месо, се е отпуснал върху голяма скала близо до Тъмния олтар. Той е добре подстриган, добре охранен, добре мускулест, добре намръщен, добре внимаващ за всичко наоколо му. Такъв му е занаятът — Вселенски билкар не е работа за нервни или замислени, експанзионистични или флегматични, лирически настроени или философстващи прелетници. Прелетник — това е човек, който умее да минава по директните пътища между две Земи, при това с багаж или дори със собствен превоз. Има прелетници, които се движат с космически велосипеди, има такива с ръчни колички, има и ползващи междугалактически мотриси. Но последните не са смятани за истински билкари. Прекалено технизирани са, липсва им омаята на истинското пътуване по принципа: „Не е важно къде отиваш, важното е да стигнеш нейде“...

Та затова дори Учителят, който е пълномощен представител на Вселенския разум, научава в последния момент за пристигането на Мир-О...

Сега са трима в Пещерата под лабиринта. Херо Мил Итса не е с тях. Няма и как да бъде. За да се стигне до пещерата, трябва да се мине през Лабиринта на мисълта. Трасе, възможно за преодоляване само от мъже...

Ама не, бе — не съм антиженски настроен! Такава е вълшебната реалност...

Лабиринтът изиска съсредоточаване на разума, изисква концентрация, изиска последователност...

Състояния, възможни за ограничените духом мъжки същества...

А жената...

Е, за нея това е просто невъзможно...

Женският разум е разностраниен — като погледа на кривогледо око. Насочва се насам, търси нещо натам, а в същото време вижда друго в съвсем различна посока...

Женският разум е олицетворение на Космоса, мъжкият на Слънце. При нея има вихри, лъчи, всеобщност, при него точност, прицел, перспектива...

Поради което жена просто не може да следва извивките на Вселенския разум... И затова всички жени, опитали се да минат през Лабиринта, неминуемо са се оказвали извън него. На различни места във Вселената — но винаги извън маршрутите на мисълта, философията, разума...

По тая причина вътре са само те. Дори знаменитото Звездно магаре на билкаря не е допуснато тук. То е мъжко и — теоретично — има място сред равните, обаче...

Магаре на философска дискусия...

Възможно само в един случай — ако то я ръководи...

Ник Кол Ай-ай се е разположил върху нещо като диван от гранит. Любимото му място — той и в своя Храм е направил мястото за молитви във вид на диван. И често предпочита да прославя Замразеният бог, използвайки чистотата на молитвения сън...

А Учителят си има свое място. Огромен каменен трон, на който той седи спокойно, отпушнал ръце на излъскани подлакътници, облегнат назад, съумяващ да види и тримата си събеседници...

Именно! Вижда и Замразеният бог в скалите. Е, не като фигура, а като леко сияние в мрака, като танц на пещерни пеперудки...

В момента богът се очертава още по-ясно — емоционалната беседа го кара да се вълнува. Макар че един бог не би трябвало да се отдава на емоциите...

— Такаааа... — повтаря пак Замразеният бог — И откога вие, дребните човечета, грешката на Майката природа, страдате от манията, че знаете какво е истина...

Ник Кол Ай-ай е бърз, самоуверен, убеден, че малкото, което знае, е всичко, което трябва да знае...

— Ние сме създали цивилизацията, ние се пръснахме из Космоса, ние колонизираме планетите Земя, ние...

Край главата му прелита неголям камък и се пръсва на каменния под...

— Май вие, великите, щяхте да останете с един по-малко — разсипва се смехът на Бога — И нямаше да узнаем какво е това истина...

Ник Кол Ай-ай обидено мълква. Като знаят толкова, хайде тия възрастни да намерят сами определение за истината. На него му беше толкова трудно да го формулира. Е, тогава беше на десет години — солидна възраст, със солидни знания и солидни умения, а най-вече със солидно самочувствие... Не толкова объркан и не знаещ елементарни неща като тия възрастни... Би могъл още много да им обяснява... Но нека те се потормозят на стари години...

— Истината... В една стара книга на Първата Земя се разказва как виден управник задава въпрос на Син човешки и Син Божий: „Що е истина?“... И тогава, и сега надали някой е намерил ясно и точно определение...

— Истината е в реалността — казва внезапно Мир-О, нарушавайки леко заспалия си вид — Има го — истина е...

И подскача като гумена топка пред устата на грамадния дракон, внезапно появил се над главата му...

— Такава реалност? — насмешливо пита Замразеният бог — Или искаш друга?

— Истината е в човека — Учителят леко е помръднал при вида на чудовището, но е свикнал с маниера на събеседване в тая пещера. Драконът изчезва, Ник Кол Ай-ай лекичко се прекръства, а Мир-О се намества върху камъка...

— В кой човек? — пита подозрително Замразеният бог...

— Във всеки... Добър, зъл, умен, глупав...

— Е, господине, как глупавият ще знае истината? — каза Ник Кол Ай-ай...

— Знае... Своята истина... — и Учителят се полуизправя на трона...

Настъпва тишина. Седят, поглеждат се, мълчат...

Именно това, заради което жените мразят мъжките философствания. Няма думи! Обаче, прекалено много мисли, подтекст, че и подтекст под подтекста...

— Излиза, че има много истини — казва внезапно Мир-О — За всеки човек — истина...

— А в някои хора и повече — допълва Учителят — Една истина, когато е сам, друга за пред останалите, трета...

— Много сложно става — изпротестира Ник Кол Ай-ай. Нему и една истина се вижда прекалено сложна, а пък за две или повече...

— Тогава — да опростим нещата — предлага Замразеният бог — Оставяме една само истина и всички живеят с нея...

— Така е по-добре — съгласява се момчето. Само дето другите двама не бързат. Мир-О, защото не си пада по сложните мисловни конструкции, Учителят пък има опит с Бога и трескаво търси капана в уж добрия съвет...

— И коя истина ще приемем? — казва той — Не убивай? Хубав принцип, много хубав... Спирате да ядем мясо, спирате и с тревите, и с плодовете. Защото и те са живи същества, има нещо в тях... Тигърът умира от глад — тоест, убит от принципа. Агнето оцелява, пасе си... А, не — не бива да пасе... Умира и то... Тревата расте ли, расте. Покрива планетата, задръства реките, задушава дърветата... Планетата умира... Пак стигаме до премахване на обекта на Истината...

Двамата му слушатели едновременно кимат. Така е — прекалено сложно стана...

И с много истини, и с една истина — сложно е...

Какво да го правиш — и на еднодневката животът е труден и сложен...

ГЛАВА СЕДМА

ЗА ГОСТИТЕ, ЗА МОДАТА, ЗА ВАЖНИТЕ ЖЕНСКИ ДРЕБОЛИИ

Добре, че Вселенският билкар не минава често насам. Иначе Мил Итса ще умре от скука. Като седнат, пък като почнат да разказват разни истории, пък разсъждават, пък спорят...

Е, този път бяха само три часа в Пещерата под Лабиринта, ама се е случвало и цял ден да прекарат там. Особено през лятото, когато долу е прохладничко...

И оставят момичето само — без охрана, без компания и грижи на малкия плаж до Езерото. А що за приличане на сребристия пясък е самотното? Даже риба на шиш не е толкова самотна и в отчаяно положение... Представяте ли си — бъдещо хубаво момиче, в прекрасен бански (където се забелязва/, с очертаващи се перспективи да стане жена някога някак си... И — никаква публика!

Поне Ник Кол Ай-ай да беше наблизо, да повъздиша, да помечтае...

Но днес на плажа бяха две. Имаше гостенка. С билкаря беше дошла да я види Галактическата моделиерка Сим Он Аха... Това пътуване не я изненада — моделиерката веднъж на половин година поемаше по Земите от Задгалактическия ъгъл, представяше новите си дрехи, събираще поръчки, запознаваше жените и момичетата с най-новите тенденции във вселенската мода — които измисляше последните три дни преди да тръгне...

Мил Итса обичаше разговорите с моделиерката. Не мърквала, двата гласа се преплитаха, понякога сливаха и ехтяха над планетата, разнасяйки оригиналната женска лексика:

— Ухааа... Това ми харесва... Леле... Аийий... Чудничко...
Искам го...

В подобни моменти даже Главочът избягващ да минава наблизо, а Учителят и Ник Кол Ай-ай използваха настъпилата в другите краища

на Долината тишина, за да се насладят на риболов, тих ветрец и космически мир...

До момента, в който някой от тях внимателно предупреждаваше:
— Иде...

И се опитваха да се скрият в Дивата гора...

Натам си беше класика. Херо Мил Итса долиташе с реактивните ботушки, кацваше пред правещите се на разсияни неуспели маскиращи се, завърташе се около оста си (както Учителят наричаше пространството от тила до петите ѝ) и казваше гордо:

— Нима това тоалетче не си заслужава цената?

Цената ония двамата не знаеха, но със страх предполагаха. Тя я казваше, изчакваше пляскането по челата, неистовите вопли, тъжното скрибуцдане на кесията, която Учителят вадеше като собствен зъб от колана си, а после продължаваше с очакваното:

— И елате да видите още какво си харесах...

— Отидоха и изумрудите — изпъшкваше Ник Кол Ай-ай, а момичето се възмущаваше:

— Е, какво толкова? Онзи ден нали ви казах как намерих на Черния континент цяла яма с диаманти? И от тях ще дадем... Ама искам пък...

Както и да е, двамата модни инвалиди прежалваха купчинка скъпоценни камъни, Сим Он Аха ги скриваше в пазвата и бързо се превръщаше в модел на мечтана кръчмарска певица, Мир-О се подсмихваше, а Замразеният бог направо се кикотеше...

Настъпваше умиротворение — поне за ден. Или дори два...

Докато Херо Мил Итса забравеше каква красива дама е и пак се юрнеше да гони я Главоча, я мрачни смешници, я весели погребалници, я гладни ламтурници...

Сега компанията беше точно в умиротворителен момент...

Седяха около огнището, иззидано пред Къщата на Звездния рицар. Къща висока, на два етажа, с остър покрив и устремен към небето комин...

Всъщност, в нея живееше сама Мил Итса, но в какви кралски покои...

Целият първи етаж беше зала. Огромна зала, висока колкото три момиченца, кръгла, с диаметър пет такива. Тя съдържаше Звездния трон, голяма дъбова маса пред него, две пейки за гостите — когато

благородната кралица решеше да приеме някого, красива камина, стройна библиотека — но не заета с някакви си книги, а с нежни и изящни съдове, отговарящи на положението на Нейно величество...

Да, да — досега не съм споменавал за тази страна на многоликия образ, посрамяващ и Янус...

Но това си лична тайна. И не е нещо особено — та кое момиче не е принцеса, кралица... понякога и рицар...

До Залата има малка трапезария и още по-малка кухня. Пък и защо ли са, когато Господарката е на вечна диета и не ще даже да държи хладилник — от страх да не се поблазни и скрие в него нещо калорично и опасно...

На втория етаж са Златната баня — с басейн, позволяващ плувни състезания от някогашните Олимпийски игри, спалнята на кралицата и БУДОАРЪТ! Изписва се само с големи — много големи букви. Ник Кол Ай-ай никога не е стъпвал там, Учителят е бил веднъж и най-приятелски посъветва след това момчето да не влиза в тоя ад за нормалните хора. Какво ли не красило няма там... И наистина — никой не знае какво няма в БУДОАРА...

Но засега всички са около огнището и хич и не щат да влизат в Къщата, камо ли в светаята светих...

С изключение на Сим Он Аха, но нали разбирате — казах, че там е ад за мъжете, жените го приемат като чистилище на завистта...

ГЛАВА ОСМА

ЗА ОМАЙНИЧЕТО, ЖЕНСКИТЕ ФИГУРИ И ВЪЗДУХА НА СВОБОДНИЯ ИЗБОР

Тъкмо са хапнали от марковата боб чорба на планетата. При това подобрена с билки, докарани от Мир-О. И яденето е станало такова... Абе, и двете момичета са с подути кореми. Слава Богу, от хапването...

Отгоре надничат звездите, отдолу ги гледа и слуша Замразеният бог, а Мир-О мята един поглед към пасящото в Долината Супергалактическо магаре и се чуди коя от множеството истории, видени и преживени през последните два месеца, да разкаже...

Потрива доволен корема...

— Страхoten бобец... По-вкусен е и от манджите в Приказния ресторант...

Общо изпуфкане го прекъсва... Какъв Приказен ресторант... Я му седни така, на теферич, с приятели, на раздумка и мълчанка... Ресторант...

— Добре, добре — знам, при вас е най-хубаво... Още повече, че сте почти нормална планета, несъвсем облъчена от магия... А какви планети има... Миналия месец рекох да сменя малко маршрута. При Големия крив завой тръгнах направо, след това заобиколих Директната магистрала, накрая — просто не знам защо — слязох три планетарни нива и се озовах на една от Земите...

Всичко беше нормално. Магаренцето кацна близо до една река, аз се заоглеждах накъде да поемем... Абе, казано направо — искаше ми се да зърна някой панаир, или събор, или пазар... Нова търговска ниша... Не беше зле да разбера за някой непознат вид билка. Полезна, разбира се. Да не стане като с онова омайниче, дето закри за мен планетата Фати...

Учителят се поусмихна, Ник Кол Ай-ай разтегли устни, а Замразеният бог направо се разхили...

— Какво се смеете... — възмути се Мил Итса — Все на смях го избивате, а такава трагедия стана...

— Хайде, хайде... — рече Учителят — Няколко милиона жени станали нормални... Едни такива — пухкави, сочни... И склеротизирали — забравили що е туй диета... Правилно! Мъжете не обичат кокали, не са кучета...

— Да, бе... — на Мил Итса не ѝ се разправяше с подобни невежи...

Замразеният бог се обади:

— То си е за смях и за късмет... Помня тая история, Мир-О... Омайничето вирее в Кривата галактика. Само в тамошната Голяма пустиня. Полезна билка — сложиши ли я в яденето, можеш да сготвиш стар галош, а да усещаш, че прегълъщаш пуйка с портокали. Да не говорим, че въздейства и без да е в яденето. Само поръсваш с листенца нещо и — лапай!

Мил Итса упорстваше, възмутена от това мъжко неразбиране:

— Ама знаете ли какви бяха станали жените от планетата? Имаше дори осемдесеткилограмови... Точно тогава бяха станали модерни фигури като моята — и тя врътна скелетчето си — а ти с това омайниче...

Мир-О се защити:

— Нали ги видях... Кожа, кости и силикон... С омайничето се пооправиха... Що мъже ми донесоха тайно подаръци и пари... Единият ми благодари, че съм му намалил разходите за дрехи. Щото неговата много обичала да го прегръща, а след всяка прегръдка палтото му ставало на дупки от ребрата й...

Сим Он Аха подрипна:

— Стига лъга! Много сме си добре така...

Мир-О се изтегна мързеливо:

— Бе, то... Май няма да ви разправям за оная планета...

Всички замахаха с ръце и той продължи:

— Добре, добре... Та се чудех де може да има пазар и гледам — задава се бързолетяща точка. Викам си — дано не е дракон... По едно време кацна до мен. Нормална птица, орел. Завъртя се и... стана на човек. Представи ми се — кмет на столицата им. Тъкмо оглеждал региона за хищници, та ме видял...

Оказа се, че вълшебните повеи са донесли на планетата Въздуха на свободния избор. И сега всеки, който иска, става това, което му се нрави...

Любителите на водата могат да са риби, по-инертните — костенурки, философите — дървета, ловците — хрътки, войнолюбивите — глутници вълци или тигри, лъвове, пантери...

— Ихааа — каза Мил Итса...

— Само че това не се харесваше на кмета. И на много още хора... Защото именно човеците намаляваха. Въздухът на свободния избор позволява да станеш нещо — но не връща стария образ. А трябва да признаем — малцина искат да са волове, слонове, биволи, магарета, коне... И мнозина желаят да са хищници — земни, морски, въздушни...

— Казано направо — прекъсна го Учителят — Хората изчезват, хищниците се увеличават...

— Не само увеличават — потвърди Мир-О — а вземат превес. Унищожават плячката си за своя прехрана... Няма баланс в природата, няма разбирателство, няма бъдеще... Искаш ли да оцелееш — трябва да си хищник... Но и хищниците са различни — малки, големи, агресивни, мършояди... И войната там вече се водеше между хищниците от водата, въздуха и земята... Внезапни атаки отвред. Акулите нахлули в реките, октоподите станали двойнодишащи, лъзовете усвоили планирането, орлите могат да се гмуркат...

— И сега? — попитаха всички едновременно...

— Сега... Срещнах цели космически ешелони с цистерни. Заливаха планетата с нормален въздух. Май и голямата свобода е опасна... Ако няма спирачка и граница нейде...

Замълчаха...

Само от Долината се разнесе доволният рев на Галактическото магаре Ишак ал Ександър от планетата Ешек Шайтан...

ГЛАВА ДЕВЕТА

ЗА СПОКОЙСТВИЕТО И КРАСОТАТА, ЗА ЕМОЦИИТЕ НА ВЪЗРАСТТА, ЗА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА, ЗА УМНИТЕ
ШЕБЕЦИ И ГЛУПАВИТЕ ХОРА

Учителят се облегна на високото каменно перило и замислен впери поглед на север. Тиха вечер — най-вече, защото Мир-О беше тръгнал пак по пътищата си и отвел шумното Галактическо магаре. И заради леката настинка на Херо Мил Итса и Ник Кол Ай-ай, накарала ги да седят в Библиотеката на Замъка, да четат, увити в одеяла, да гълтат горещ чай от специалните билки, донесени им от Вселенския билкар... От време на време съскаха един срещу друг, но — едно, че гърлата ги боляха, а наедрелите езици не можеха да се превърнат, второ, че кокалите им направо се бяха превърнали в топено сирене, та спираха кавгите преди да са започнали...

А Учителят доволно си отдъхваше и се наслаждаваше на гледката на високите заледени върхове, на шеметните пропасти, на полузамръзналите потоци и водопади... На цялата оная необзорна красота, която можеше да поднесе за успокоение на една бурна душа далечната Северната планина...

Защото Учителят — не забравяйте това! — е представител на Вселенския разум. И първото, което това дарение и задължение изискваше от него, беше дискретност и тишина...

В този момент Мил Итса и Ник Кол Ай-ай, които поглеждаха понякога през голямата стъклена врата към терасата на Замъка, виждаха облегнатия Учител и това действаше като рязко опъване на поводите на беса в пуберските им душички...

Но всъщност на терасата е само тялото на Учителя. Душата му е получила отпуска, а разумът реши да съчетае тоя отдих с изискваното от него постоянно контролно присъствие. Засега — на планетата...

А тук си е тихо и дразнещо спокойно. Никакви приключения, никакви проблеми — нормален за Вселената миг...

Макар че за Вселената ненормални мигове няма. Тя си съществува, живее, развива... Така, както е нормално — веднъж се

свива, после гръмва с поредния Голям взрив, сега започне да се извива, накрая се разгъва... И така — поне веднъж на милиард години на степен милиард... Или по-често — в зависимост от настроението й...

А настроението й... Спомнете си уроците в училище и определете от кой род е Вселена...

Тъй е — времето си тече, изтича, пак се влива отнейде...

И Боговете се появяват, създават свои светове, унищожават ги — де с мълнии, де с наводнения, де с някой астероид, грабнат ненадейно във внезапна Божа ярост. А яростта при Боговете възниква ей така — от живота, бита, глупостите на жалките човешки създания, киселини от препържена божествена манджа, главобол от младо вино...

Причини много, поводи още повече...

Та затова Учителят е вдигнал душата и разума си и за пръв път от много време насам, двамата са се хванали ръка за ръка, носят се над планетата Земя GK 4747–13, внимателно изслушват всяка живина и мъртвина, която има някакви проблеми...

А проблеми имат всички — та нали така светът се движи напред. Мързи го някой шебек да се изкатери по клона и си откъсне банани, метне случайно зърната пръчка, после се заоглежда, щото не му се мъкне цялата връзка, пък нещо му прищрака, вземе парче от паднало дърво, пооглади го отстрани, пробие дупка в центъра на кръга, закрепи две яки дръжки, метне бананите отгоре и забута количката...

И те ти развитие на проблемите в геометрична прогресия — местните шебеци не се сещат да се кротнат и живеят нормално, тихо, с осигурена природна храна, ами почват да се цивилизоват, да трупат история, да увеличават географията си...

А на друга планета шебеците са умни, не са самоизтъкващи се глупаци като тези, предните. Видял някой банани, накъсал си, наял се, наспал се, пък — като и когато — се върне при стадото, посочва де има от тая благина. Имат ли късмет — и другите ще спят с пълни stomаси. Нямат ли... Бе, какво му пука на оня, първия? Той нали е доволен? Кефи се сега — щото утре не се знае какво ще е...

Вярно, ония — първите, де — се развиват, цивилизоват, създават градове, държави, империи, оформят философии, закони и правила, измислят пари и пазарни отношения...

И работят ли, работят... Та да получат пари срещу труда си и си купят банани...

Което често кара Учителят да се замисля: кои са по-умните? Откривателите на цивилизацията или ония, дето са предпочели да си останат в нормалното диво състояние...

Само че тия неща вълнуват разума на Учителя... А до него нежно се носи душата — мълчалива, легко унесена, при това красива. Е, след толкова години съвместен живот в един човек — всяка душа ще ти изглежда красива. Още повече, когато нямаш друг избор. Носителят ти е оформил и теб, разум човешки, и нея — твоята половинка душата...

Но в момента разумът не е на вълна философия, той се е превърнал в съзерцание. И следва погледа на душата, вълнува се, разтапя се — та в един момент стига дори до поезия...

Което е направо тревожно и рисково състояние за един разум...

И има от какво...

Планетата е типична Земя. С континентите му, с океаните, с планините, с равнините, с горите и полята...

Доста трудно Учителят избра тази Долина. Но я намери...

Не е близо до екватора — жегата не я суши. Не е до полюс — студ не я сковава. Не е в редкия въздух на планините. Не е и сред безкрайната, но еднообразна степ...

Просто — Долината...

Сега в нея е лято...

Тревата е почти педя висока. Тия дни Жрецът помоли пак Замразеният бог и онзи прати любимото си стадо бизони. Големите космати добичета преплаваха Западния океан, пробиха огромна просека из Щурия лес, а после внимателно минаха надлъж и нашир по Долината. И тази година свършиха добра работа — опасоха полуобокс тревата, освежиха ландшафта, та дори наториха хубаво. За да има и следващата година буйна трева. И да осигурят цял ден смях за Ник Кол Ай-ай, следящ внимателно стъпките на Мил Итса и залял се в ежегодния кикот, когато тя — пак! — не забелязва купчина меко и недотам уханно подобрение...

Така че днес Реката бавно носи водите си на юг и се наслаждава на чистото корито. Езерото сияе под топлите лъчи на тукашното

Слънце, а то недоволно се извърта на запад, откъде припряно го вика
Луната — тя откога е готова, пък не ѝ дават да се поразходи...

А и нощта се задава романтично-красива — ей ги, звездичките
надничат над хоризонта, хванали се за ръцете, готови за поредна
вълшебна нощ...

Ами — хайде...

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЗА ЧОВЕКА СЪС СТОТЕ ЖИВОТА И ДОСАДАТА НА БЕЗСМЪРТИЕТО

Учителят стои на терасата, гледа нейде далеч на север, разумът и душата му се носят над високите върхове, нейде в облаците, Мил Итса и Ник Кол Ай-ай тихо подсмърчат и пият чай...

В този момент се чува звън. Лек, приятен, носещ повея на древна мелодия, никога неизпълнявана и незаписвана, намерена от Учителя нейде в Хранилището на Вселенския разум, там, където се съхраняват за възможно бъдеще съкровищата на Духа...

А какво ли нямаше в това Хранилище... Веднъж Учителят с изненада откри няколко свои книги. Все още ненаписани. Познати му като сюжет и стил, непознати като книжни издания. При това издания, по-млади от днешния ден с някакви си два века...

Възможно — ако неочаквано някой някога е открил тайните му, замисляни и все още не материализирани негови творения. Но с автографи на автора...

Разбира се, Учителят не се и замисли как ще стане тая. Ненапразно беше представител на Вселенския разум. Който имаше един принцип на действие — възможността на невъзможното, реалността на нереалното, вярата в невероятното...

Но в този момент звъни специалният сигнализатор от Станцията на Тунела във времето. Някой минаващ пътник...

Дали ще е сложен проблем — като онзиidenшният, когато Безглав коремоплодник беше преял с Дардански мухатори, пък те се зарадвали на новия си свят, построили свои градове, развили цивилизация, взели да изстрелят ракети в близкия си Космос и предизвикали киселини в гостоприемника... Та се наложи да открият Времева тръба между седмия стомах на Безглавия коремоплодник и Скитащия безмозъчник, да изчакат няколко дардански хилядолетия (около 3, 14 секунди по човешкия часовник) и да видят как мухаторите заемат огромните

територии в Безмозъчника и още една звездна цивилизация на взаимоизгодната симбиоза намери мястото си в Мегагалактиката...

Оказва се, че тревога няма. Просто Вечният Пешеход, минавайки от тук, е решил да види приятеля си. И да си отдъхне от приключението...

Което смайва Мил Итса и Ник Кол Ай-ай...

Човек, който има сто живота, който може пеша да минава не само от Земя на Земя, ами и от галактика в галактика, човек, който е възнаграден с възможности за авантюри, воински подвизи, слава... И — най-важното — който е безсмъртен... Този човек иска почивка?

Така казва момичето вечерта, когато пак са седнали на сладки приказки около огъня...

Само че този път са пред Храма. Висок, издялан от цяло дърво — неголяма секвоя, ударена от гръм преди столетие, Храмът се извисява над Долината и бранит северния фланг на триадата Храм — Замък — Къща...

Ник Кол Ай-ай се преоблича в официален жречески хитон. За тая цел до Храма е издигнато... издигната... издигнат... Има нещо като сграда от нещо като пръти, предлагаща нещо като защита от вятъра (понякога) и шума (никога/). Учителят нарича сградата Мързеливището, защото тя се състои от едно помещение и в него основна мебел е леглото. То е в средата и винаги е готово да поеме морното тяло на Жреца. Който пък има великолепната дарба постоянно да е уморен и готов за сън...

По стърчащите клони са намятани тоалетите на Жреца — хитони за всеки ден, хитони за празник, хитони за молитва, хитони за храна...

Докато Ник Кол Ай-ай се преоблича, Учителят, Мил Итса и Вечният пешеход са се полуизлегнали на ложета от мека трева (Жрецът не е привърженик на страданията и физическите мъки, особено що се отнася до неговото свещено тяло) и се гледат през огъня... Някъде отдолу, през мълчанието на Пещерата, към тях се присъединява и Замразеният бог... Спокойно, тихо, умиротворително...

Щеше да бъде, ако я нямаше Мил Итса...

Тя едва изчаква Вселенският жрец да седне от лявата ѝ страна и граква:

— Ама как може да бягате от приключенията... Ихха... Аз да съм... С шпагата — така, със сабята сека, с копието...

И размахва едно клонче, предназначено за огъня, така че несвикналият с експанзията ѝ Вечен пешеход дори поляга, свил глава в раменете...

— По-къртко, де... — смърморва Учителят — Та всичко на тоя свят трябва да е с мярка... Нима би могла да ядеш само торти? Всеки ден торти? И единствено торти?

— Мога! — уверен казва Мил Итса — И как ми се иска... Но нали... Такова... Диета...

— Леле, какво кюфте ще станеш — размечтава се Ник Кол Ай-ай и се радва, че има гостенин, иначе вече щеше да лети към Езерото, защото предпочита топлите му води пред очакваната ярост на пуберката...

Вечният пешеход е леко объркан. Когато последния път гостуваше на Учителя, тук нямаше не само хлапетата, но и нормални хора. Не беше отдавна — някакви си стотина години най-много (кой ти пресмята времето, когато е безсмъртен/... И пак имаше огън, но бяха само тримата — те и Замразеният бог... Говориха си дълго — малко помежду си, много със звездите, най-много с очи, не замърсяваха природата със словоизлияния и пепел от думи...

Но, все пак, благородството задължава...

— Да, разбирам... Когато имаш нещо, често забравяш за него. Дори и омръзва. Особено, ако не носи разнообразие и удовлетвореност...

Мил Итса е смяяна и дори възмутена:

— Е, как така? Имате сто живота, участвали сте в най-големите битки, воювали сте на пиратски кораби, бойни машини, самолети, космически крайцери, пленявани сте и сте бягали, побеждавали сте, умирали сте славно и сте възкръсвали... Как да не е разнообразно? Как така сте недоволен?

Учителят изчаква, Пешеходът се е замислил, Ник Кол Ай-ай е отворил очи, уши и уста и слуша...

— Сражавал съм се в петте посоки на Объркания Космос, в Звездното преддверие на Дяволската галактика, по мъгливините на Божествения мозък, из Невидимите космодруми и дори на Земя —

001... Побеждавал съм, случвало се да загубя битки, не помня колко равенства съм постигал, но зная, че винаги печелех при жребия...

Сгодяван съм за стотици мегагалактически принцеси, женил съм се за десетина от тях, на родословните им дървета от мен са поникнали над петдесет бъдещи владетели — и това при условие, че се стараех да използвам най-добрите предпазни средства...

Убивах... И бях поне 25 пъти убит... Не е фатално, имам на разположение над 70 живота още...

Само че ми е скучно и досадно...

Учителят мълчаливо слушаше, а момичето и момчето едва се сдържаха да не подвикнат възмутени: „Ма защо, бе?“...

А Вечният пешеход не бързаше:

— Не ви пожелавам да сте безсмъртни... Обикновено нещата стават така. Кипи сражението. Около мен пълно с врагове — всеки се надява точно той да убие безсмъртния. Аз автоматично стрелям, сека, ръгам, мушкам... И изведнъж някому провървява. Издебва ме... Падам... От мен се лее кръв, точат се черва, главата ми се търкаля, ръцете рият със сгърчени пръсти, краката ровят с пети в мръсната пръст...

Последната ми мисъл е: „Пфу, най-после...“

А след последната идва новата първа: „И сега къде, по дяволите, възкръснах?“...

Отначало ми беше интересно — нови галактики, нови планети... После разбрах — нищо ново. Все тая — още като малък се проявявам геройската — я змии душа в люлката, я спасявам някоя принцеса от смърт, я сам, с висящ на дупето пълен памперс, разбивам враговете на новата си страна...

Никой не играе с мен — задължително трябва някого да прасна с диск или щит, да разкъсам вратаря с топката след мощн шут, да метна копието извън стадиона и нанижа барем трима невинни на него...

Натам — все една и съща...

Битки, кръв, сражения, рани, подвизи, награди, трупове, карантини, сираци, пожари... И неспокоеен сън... И очакване на нечие отмъщение...

А най-страшното е, когато претръпнеш и започнеш да спиш спокойно и да гледаш на стореното като статистика, която ти се иска да подобриш...

Вечният пешеход се надигна и каза:
— Извинете... Развалих ви хубавата вечер...
И тръгна към станцията на Тунела във времето...

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ЗА ДИПЛОМАТИЧЕСКОТО ГРАДЧЕ

Малко тъжно и доста тягостно минава времето край Езерото...

Тихо е, звездите леко примигват, луната е присвила едно око, ветрец рови из вълничките, дърветата нежно се закачат с клончетата...

От време на време се мярка звезден транспорт — я космическа лимузина, я туристически кораб, я цял товарен керван...

Тунелът на времето си е тунел, но планетите са толкова много, че даже подобно многогодишно разклонено съоръжение трудно побира всички желаещи да отидат от точка А до точка В... С лека почивка в точка Б...

На малкия кей седят Учителят и Вечният пешеход... Мълчат...

Малко встрани, върху тревата до сами пясъчния плаж, са се разположили Мил Итса и Ник Кол Ай-ай... Мълчат...

Замразеният бог, както винаги, е навсякъде... Странно, но и той мълчи...

— Нищо лошо не казаха децата — пак подема Вечният пешеход
— Просто аз... Разбиращ ли...

— Знам — казва Учителят — Безсмъртието трудно се възприема.
И аз така — първите два века бях объркан, на моменти направо неадекватен...

— Пък покрай мен са минали едва век и половина — тъжно накланя глава Пешеходът — Колко живота още ме чакат... Битки, кръв... И пропусната любов...

— Че безсмъртието не забранява любовта... Тя си е безсмъртна
— ако я намериш, де...

— Намерих я. Преди три живота. Млада, красива, умна... Трудно съчетание, но имах късмета...

Учителят знае историята, обаче трябва да остави Вечният пешеход да се изприказва...

— После?

— Избягах от съдбата. Поне така мислех... Преминахме по Тунела, скрихме се на Земя RPG 7/777... И заживяхме... Почти като в твоята Долина. До сами морето, в зелена колиба, щастливи... Ловяхме риба, беряхме плодове...

— И?

— Ние избягахме от Съдбата, а тя просто ме следвала и изчаквала... Тогава кацнаха Харибейските пирати...

Пешеходът замълча, Учителят не попита...

Нашествието на Харибейските пирати беше страшен момент в историята на новото човечество. Това бяха орди от всякааква космическа паплач — дори най-пияният мозък на видеорежисьор не би могъл да измисли ужасяващите чудовища. Двуглави и триглави, змиевидни, кръвождани кръстоски...

Войната срещу тях трая около три секунди по новото време, 75 години по класическото...

Човечеството даде много жертви — най-вече мирни жители на милиардите планети. Отвсякъде бяха събрани тези, които Космическият разум в очакване на Черните дни бе създал — Изключителните...

Учителят помнеше — нали беше един от тях...

Бойци, стратеги, командоси, пилоти, стрелци, нинджи, закрилници, философи, поети...

Хората, които Космическият разум пазеше за подобен случай...

Вечният пешеход беше още млад. И тогава си извоюва славното име станало част от вселенските легенди. Легендите за Смелия пилот, Черния нинджа, Благородния воин, Звездния поет, Учителя, Точния стрелец...

Там се срещнаха. И станаха приятели — все пак, Изключителните не бяха много, само няколко милиона от десетките милиарди...

— Да вървим — каза Учителят и стана. Пешеходът го погледна учудено.

— Дипломатическото градче — досети се той...

— Именно... Да се отпуснем, да се видим с тоя и оня...

— Развалих вечерта на децата — извинително каза Пешеходът...

Учителят се обърна към брега:

— Ние ще се разходим по Тунела, а вие отивайте по домовете и спете. Утре ни чака нов ден, с нов късмет...

— Ще ви донеса шоколад от Кakaовата мъглявина — добави Пешехода и това зарадва малките. Не, че толкова искаха бебешките лакомства (да, бе — искаха, и още как!), но разбраха, че мрачното настроение е отминаващо и светът пак става розово-криスタлен...

До Дипломатическото градче не беше далеч. Три виража в Тунела, после лупинг, мигновено преминаващ в спирала и... И се озоваха на Земя D — Д...

В тях се впери огромно око, разпозна ги и леко смигна. Планетата беше като всички други Земи и... Все пак...

Дипломатическото градче заспиваше, така че двамата решиха на другата заran да поразпуснат, а сега да намерят нейде убежище. Което не беше трудно — почукаха на първото прозорче, отвътре надникна скромна млада жена, домашният ѝ роб отвори вратата и гостите бяха настанени да пренощуват...

Първите слънчеви лъчи разтъркваха още очите си, когато видяха Учителя и Вечния пешеход да отиват към огромната сграда в центъра на селището. Не се оглеждаха. Пък и какво да гледат — градче, каквото има милиони по планетите. Малки дворчета, свити къщурки, тесни улички... Особеното беше, че не се забелязваха много деца. Имаше, да — но бяха малко и се движеха сами в групите хора, устремили се към централния дом...

Който беше просто едно кафене. Нормално — макар изключително голямо по площ, с обикновени маси, банални столове, дълъг бар с няколко бармана, поне стотина келнери, които набързо сервираха който каквото е поръчал и се заприказваха помежду си или с клиентите...

Разговорите по масите бяха постни, сиви, за убиване на времето, за просто чесане на езиците, както преди много, много години Учителят беше слушал да казват в родното му село:

- Утре трябва да падне дъжд, защото иначе...
- Довечера ще ми докарат две кофи ябълки...
- Тази година лукът ще е доста воден...
- На другия клас са дали много трудна задача...
- Какъв нападател е — от пет метра не може мрежата да уцели...

— Книгата не е лоша, но някак си...

— Трябва да поискаме от кмета да асфалтира улицата...

— Газираните напитки, казват, че са вредни...

И така нататък...

Спокойно, нормално, унасящо с ежедневната и сивота...

Тогава часовникът удари...

Веднъж...

Хората надигнаха глави...

Дваж...

Някои дори се изправиха, други заеха особено разкривени пози...

Триж...

И настъпи Хаосът...

Учителят, Вечният пешеход и още стотина клиенти останаха по местата си. Всички други започнаха да се обвиват в пари, в мъгли, да се променят, да се превръщат в какво ли не...

Заличката се напълни със странни фигури, чудовища, змии, птици, смесици от какви ли не познати и непознати на науката видове...

Седящият насреща им триглав дънер, протегна лапа и разпери големите си криле внимателно — да не засегне с острите им ръбове някои от съседната маса:

— Здравей, Пешеход... Учителю, моите почитания...

— Драгоне, отдавна не сме се виждали — каза учтиво Пешеходът, докато Учителят само кимна. С Дракон от планетата Кристиопея бяха се срещнали на една конференция преди седмица, че даже доста се увлякоха в спора си дали може или не бива Космическият разум да се намесва в ядрена планетарна война...

— Нашата домакиня — каза той и се поклони на двуглавата змия, която държеше на верижка домашния си роб — Привет пак, Нел Ина! Привет и на теб, Рад-О...

Пешеходът остана спокоен. Да, Космическият разум го беше посочил за Изключителен и това налагаше определени задължения, но в случая всичко беше нормално. Такива бяха нравите на Тер-Мит-Инса — двуглавите змии се влюбваха в партньорите си и ги държаха цял живот като домашни роби. Пък робите нямаха нищо против — след първата целувка омаята на любовната отрова ги унасяше и те ставаха

мечтани за всички женски същества: кротки, послушни, изпълнителни и много, много верни...

На масите се водеха вече други беседи:

— Според нашите дипломати, трябва да предвидим и още някои неща...

— Нашето правителство смята, че при условията може да...

— Съгласни сме с вашите изисквания, обаче нека и...

— Договорът е стар и днес може би трябва да...

— Не е лошо да добавим пункт за...

Учителят и Вечният пешеход бяха потънали в разговор с Драгон. На петата планета от съседната на драконите галактика се бяха появили водозверове — рибообразни, с остри зъби, режещи перки и изключителен апетит към всичко, що се движи във водата или на поне десет метра край нея...

Налагаше се да сформират експедиция от Изключителни. За съжаление, анализът и преценката на Космическия разум бяха песимистични — нито психологически, нито идейно, нито генетично рибообразните не можеха да бъдат реновирани...

И се налагаше да се почисти планетата...

В името на другите животи и цивилизации...

А наоколо им кипяха преговорите. Това беше ролята на Дипломатическото градче — всяка планета имаше тук свои представители. В човешки облик. Чиято задача беше само една — да осигуряват мира и нормалния живот, да предотвратяват опасностите, да служат за буфери между организациите, държавите, цивилизациите, групичките...

И в този момент часовникът удари... Веднъж... Дваж... Трижд...

В голямата зала на градското кафене стотици обикновени, дори семпли люде пиеха кафе и си бъбреха за банални ежедневни нещица...

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ЗА СВЕТА БЕЗ НАУКА И УЧЕНИ, ЗА ХОРАТА, СПАСЯВАЩИ СЕ ОТ МОДЕРНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Драгон — във вид на тежък космически търговец (доста тежък — дори като човек не можеше да се хване в по-малко от два центнера плът) — пиеше само безалкохолни напитки. При това специално производство, скъпи, дори в ограничени количества. Но това не го стряскаше — планетата на драконите беше образувана от гнева на Великата богиня при вида на изневеряващия й Велик бог. За разлика от класическите човешки богове, космическите не си затваряха очите при подобни изкривявания на Свещените слова, а веднага вземаха мерки — пак според Свещеното слово. Където беше казано, че доброто същество отговаря на станалото и казаното адекватно...

Та тогава Великата богиня с едно дъхване изпепелила глупавата блондинеста ламя, позволила си да замае трите глави на мъжа й. А после изригнала гневно към него такива неща, че той за момент си пожелал да се слее с бившата си възлюбена (космическите богини не търсят непочистено, неподредено, неизлъскано, при тях е невъзможно някоя да остави милиарди години разлятото мляко на пътеката, че и да се хвали колко красив е Млечният път/, която вече била сметена от пода в пепелника...

Та Великата богиня изригнала, превърнала една планета на кристали, друга на дървени въглища, а планетата, където след няколкостотин milionna години щели да се появят драконите, направо станала огромен диамант...

Което веднага вдигнало БВП на още непоявилите се същества и подсигурило високо жизнено ниво на поколенията им...

Учителят и Вечният пешеход предпочитаха древно земно питие — нещо кехлибарено, студено, с поясче от бяла пяна около гърлото на специалната чаша...

В този момент часовникът започна да бие... Можеше да се разговаря на свободните галактически теми...

Само че основната беше разрешена — Пешеходът щеше да събере група от Изключителните, драконите щяха да се включат и до една светлинна година (а в приземено време — някакви си два часа) рибообразните щяха да минат в историята на космическите недоразумения, набързо прескачайки стадия на Червената книга...

Затова Драгон започна на типично кафеджийска комуникация:

— Учителю, разбрах, че ще ходиш до вашата планета Не! Не!
Не!...

Учителят само кимна. Не му се скиташе насам-натам, но Вселенският разум искаше да види през очите му проблемите на земните хора там...

— Аз се отбих на идване — каза Драгон — Странна планета, много странна...

— Надявам се, че не си... — наведе се Вечният пешеход...

— Ти пък... Дори не заподозряха от кой ъгъл на Космоса съм, камо ли какъв вид...

— И? Какви са ти впечатленията? — попита Учителят. Малко информация от опитен пътешественик не беше излишна...

Само че Часът на общуването беше свършил, часовникът удари, всички заеха човешки пози и пак се заточи кафеджийското разлафване...

После Драгон се отпусна на двата стола и заразказа:

— Планетата е типична Земя. Преди няколко века на нея живеели повече от стотина милиона ваши събратя. Имали фабрики и заводи, изключително високо ниво на техниката, в някои отношения дори били стигнали определени върхове...

Учителят кимна. Наистина — тогава хората са били доста, доста високо над нормалната цивилизация. И се е очаквало жителите на тази Земя да успеят в следващите стотина века да се издигнат дори до нивото на началното училище на планетата Жен-А...

— Обаче... Нали знаете — има един Закон за космическата гадост... Когато всичко върви добре, нещо се случва и се налага да се преодоляват изпитания. Най-вече ненужни и гадни, но полезни за цивилизацията. Та тогава се появил на планетата човек, смятащ се за световен лидер, който...

И двамата му събеседници закимаха — познато, опасно, банално трагично...

— Възползвал се от високото ниво на цивилизацията. Планът му бил класически тъпия план на всеки завоевател — да завоюва най-напред познатия свят, после всичко възможно...

Дракон спря, глътна от питието си, усмихна се — знак, че оня бил кретен, ама другарите му на масата нямат нищо общо с него, подобни типове се появяват във всички звездни цивилизации...

— Та изстрелял ядрените си ракети срещу обществата на недопадащите му хора... Планетата едва оцеляла... Повече от столетие с помощта на Изключителните била разчиствана и наново подреждана. А хората там си взели поука...

Учителят и Вечният пешеход знаеха всичко за планетата. Не! Не! Не! Но учтиво слушаха...

— Сега на планетата живеят десетина милиона человека. Разпръснати на родове и племена. Живеят в някакво свое общество —nomadsko, свързано с природата и далеч от всяка каква наука... Каква наука — те дори не желаят да четат книги, да създават музика или живопис, да научават какво има около тях. Нито на планетата, нито в Космоса... Появи ли се някой, който да изрази стремеж към знанията, опита ли се да претвори околния свят през своите очи — убиват го! Веднага! Без съд, без коментари...

Дракон примижа:

— На вашата Стара Земя е имало много хубави народни мисли, които кратко и ясно изразявали човешката мъдрост. И се сещам за една: парен каша духа... Не знам какво е това каша, но разбирам — веднъж изживели нещо ужасно, хората се боят от всякаква възможност за повторение... Прави ли са или не, но са много предпазливи... Пазят живота от случайностите...

Учителят каза:

— А какво е животът, ако не е случайност, създадена случайно и движена от случайности?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ЗА СЛОЖНОСТТА НА ЛЮБОВТА — ОСОБЕНО АКО ВЛЮБЕННИТЕ СА В РАЗЛИЧНИ ЗВЕЗДНИ СИСТЕМИ

Слънцето все още надничаше любопитно зад хоризонта. Не му се щеше да се оттегли за спане, без да разбере как ще завърши поредната сцена между Херо Мил Итса и Ник Кол Ай-ай...

За разлика от него Главочът веднага изчезна в дебрите на Черната гора щом зърна, че момичето се появява откъм Къщата... Наистина — постоянството в природата води до създаване на условен рефлекс...

А условията тук бяха изпълнени до край, че и отвъд...

Мил Итса се зададе бавно, леко полюлявайки се, притворила очи. Които бяха подпухнали като гъба от пролетите сълзи. А Мил Итса беше с богат очен водоем...

Учителят разбра какво става, провидя и какво ще се случи. Затова стана, премести се на два метра от момчето, нахлути бялата шапка и зае позиция на невинен плажуващ под последните слънчеви лъчи...

Живото отрицание на теорията за рефлекса Ник Кол Ай-ай късно забеляза пристигащата кипяща опасност, набираща скорост по дерето на емоциите...

И не само това — позволи си да пренебрегне симптомите на коктейла от буря, тайфун и ураган...

— Леле, пак си ревала... Оня удави ли се? Време е вече да разбере какво става и да влезе в някоя лодка... Ама че е тъп! Можа да я завлече в колата, а накрая все се дави...

— Тииии...

Макар и с четири гласни звука, думата изсвистя като камшик в тишината и шибна зловещо по нежните привечерни птичи песни...

— Тииии... Какво разбираш от любов? Пън тревясал...

Мил Итса искаше да каже много неща, но успя да ги събере още във второто съскане на гласните. Което, разбира се, не означаваше, че

ще спре назряващия смерч от думи. Да не би да се готвеше напразно още преди филма? И да излезе цялото й оплакване на нещастните влюбени на вятъра? Пък и защо да си пуска този стар филм — ако не да даде възможност на емоциите да кипнат и попрелеят...

Натам нещата бяха ясни...

Ник Кол Ай-ай вече се усещаше — скандалът беше ставал досега три пъти през започналата седмица, натам и нему се изясни какво следва. Замразеният бог се заливаше от смях — и без това Мил Итса не го чуваше, на мерника й отново бе кацнал Жрецът. Учителят скучаше — едно, че си падаше по качествен театър, второ, че Ник Кол Ай-ай беше забравил край Щурия лес дадената му ценна книга и сега, вместо да чете... С две думи — когато забеляза идващото откъм Къщата Наказание, Учителят реши да не се меси в делата на Наказващия бог и неговата пророчица Мил Итса...

Така че бутна върху ушите си новите слушалки, които беше си купил от пътуването с Вечния пешеход и се заслуша в древните записи земна музика...

Време имаше много — макар то да не стигна на момичето да изрече всичко, което мисли по адрес на глупавите, задръстени, тъпи, жестоки, не разбиращи от любов и страсти мъже... При това нагло пренебрегващи такъв велик любовен филм, с такава нежна и тъжна история, с тоя велик актьор, сладък като презрят банан...

Накрая Учителят погледна към скрилoto се от страх да не отнесе и то нещо слънце, посегна зад гърба си, изтегли лежащата на пясъка хладилна чанта, извади три бутилки безалкохолно и рече тихо:

— Някой да иска студена напитка?

Ник Кол Ай-ай не посмя да се обади, но благодарно пое подаденото му шише. Мил Итса рязко мълъкна, за секунда се позачуди дали да смени посоката на атаката, после благоразумно замълча и захапа бутилката. Което Учителят използва, за да каже:

— Трудно нещо е да намериш човек, който хем да е различен от теб, хем да отговаря на твоите критерии... Много трудно... Да не говорим, че става почти невъзможно, ако пък живеете в различни звездни системи...

Любопитството на момичето, естествено, надделя и тя бързо попита:

— Как така?

Учителят се полуизлегна, подпра глава на хладилната чанта, погледна към несмеещия да мръдне Ник Кол Ай-ай и започна:

— По-миналата седмица говорихме за звездните системи, нали?

Двамата му слушатели изхъмкаха, с което се опитаха да го излъжат, че всичко помнят, та даже са и разбрали...

— Звездните системи са два вида — нормални и обрнати. Ние сме живели на планета, около която е имало само нормални системи. Излизането в Мегагалактиката научило хората, че има и други — абсолютно същите, но точно обратни. Наистина обратни — там даже знакът за събиране е минус...

— Е, как живеят там? — попита леко спихналата се Мил Итса...

— Както и ние тук — нормално. Всичко в тоя Космос е нормално, щом Природата го търпи... Двата вида системи се движат далеч един от друг и много рядко пътищата им се пресичат. Много рядко! Тогава настава небесна патаклама — знаете, че плюс и минус дават нула, а за да се получи тая нула, съществуващото трябва да изчезне. Обикновено в Голям взрив...

Даже Сълнцето замря на хоризонта, изчаквайки края на историята. А в другата страна се показва Луната — и тя любопитна...

— Тогава на една от планетите Земя живяла Виола — руса, слаба, палава девойка. Тя предпочитала да живее посвоему — например, не ходела на училище, както всички земни деца, а предпочитала да обикаля улиците на големия град и да се учи сама... Нямала си любим, макар че била навършила отдавна 16 години. Които младежи ѝ харесали — много скоро ѝ ставали противни, които я харесвали, твърде бързо разбирали, че не могат и за три живота да се вместят в изискванията ѝ...

Учителят вдигна бутилката, отпи и продължи:

— И тогава станало нещо, което дори Изключителните рядко виждат. Две звездни системи за кратко време се преплели и... Не се взривили... Просто се разминали... Наистина, чудо — най-вече за жителите им, останалите щели само да се любуват на поредния вселенски фойерверк...

Но този кратък период — нейде между пет минути и десет часа, според различните измервания на тази Земя, стигнали на Виола да открие истинския си любим, да го обикне и пожелае... Страстно, самозабравено, самоотвержено... С всичките си сили и енергия...

А енергия тя имала предостатъчно...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ИСТОРИЯТА ЗА ВЛЮБЕННИТЕ ОТ ДВЕ РАЗМИНАВАЩИ СЕ ЗВЕЗДНИ СИСТЕМИ

— И? — каза припряно Мил Итса, придвижвайки по пясъка това, което при другите момичета е дупе...

— И — системите се разминали и си заминали по своя път... Виола видяла за мигове своя любим, зърната на гърдите му бадж с надпис „Влад“, стигнала до извода, че се казва така, успяла да запомни лицето, фигурата, стойката му...

След което запреживява...

Месеци наред преживява... Жертва на преживяването станали почти тон и половина сладолед, няколко палета шоколадови бонбони, към 200 торти, остьклена врата към спалнята ѝ, която се налагало поне два пъти седмично да оправят след буйните ѝ изблици на скръб, вратите на гардероба, десетина съученика, три пенсионерки, осмелили се да ѝ направят забележка, че хвърля опаковките на сладоледа по улицата, класната ръководителка, не проявила грам съчувствие към проблема ѝ... За родителите не говоря, те отдавна били станали мазохисти — все пак, искали да оцелеят някак си...

Веднъж, когато в болницата пак шиели челото ѝ, разбито при поредната бясна езда на мотоциклет в търсене на път към Оная звездна система, сестрата рекла:

— Моме, ти вече абонамент може да направиш тук... Нямам нищо против, но защо не използваш тая дупка в главата за налееш малко акъл?

И, докато Виола пресмятала с юда ли да я замери или пак огледалото да счупи, сестрата казала:

— Иди при баба Вретенарка до реката. Тя е магьосница, с духове общува, може да ти помогне...

Виола направила нещо, което обикновено ѝ носело главоболие и затова рядко прибягвала към него — замислила се...

Накрая решила — какво толкова? По-зле няма да стане... Пък може оная вештерка да ѝ помогне, между звездите да я преведе, при Влад да я остави...

И отишла...

Сега — няма да ви описвам страшната колиба на баба Вретенарка. В нея имало черен пес, мрачен котарак, полузаспал бухал, навита змия... Което не уплашило Виола — тя често се събирала с приятелките си, средата ѝ била позната...

А в стаята на бабата какво ли нямало — най-вече ред. На пода, на масата, на леглото, на двата разклатени стола — навред се трупали дрехи (най-вече бивши такива/, обувки, тигани, чинии, метли, лопати...). Всичко било навсякъде — любимата подредба на пубертетска стая...

Бабата седяла до масата, пийвала бледо-мътна течност от малко шишенце, димяла със саморъчна цигара, опитвала се с точно прицелно плюене да свали паяк от тавана...

Седнала Виола срещу ѝ. Сипала си от бледо-мътната течност, извадила луксозна тънка цигара, с първата струя свалила паяка...

Изобщо — като у дома ѝ...

— Гледам — рекла бабата след второто шишенце — идеш по любовен въпрос...

— Ох, бабооо...

И, като почнала Виола — цялата си душа изляла, в сълзи и сополи, в страсти и неволи оляла и без това тягостната атмосфера...

— Хубаво, де — казала бабата — Проблем имаш, пък не го решаваш... Що така?

— А как? — резонно запитала Виола — Де да намеря Влад, как за мен да си го взема?

Бабата махнала с ръка към шкафа и Виола подала поредното шишенце...

— Сега — внимавай! — втренчила се в нея бабата, после изместила погледа си. Разбрала, че няма как да надгледа тая опитна състезателка, цели часове по математика на зяпане играеща си — Тоя Влад е ясно, че няма как да намерим...

Виола поискала да я прекъсне, но бабата вдигнала пръст и го поклатила предупредително...

— Обаче, Влад ще имаш... И ще стане такъв, какъвто го искаш...

Виола замълчала. Знаела, че бабата е вещерка, ама чак човек да направи...

Натам нещата станали доста бързо — щото баба Вретенарка си направила сметката, че това момиче както й вдига шишенцата... Материална полза нямало да има никаква...

Сложила тя големия котел над огъня, позасилила го и почнала. Метнала вътре петел и заек...

— Ама защо? — промърморила смаяната Виола...

— Едно време мъжете от прасета ги правех, но месото поскъпна. Важното е харектера да улучим, харектера...

Сетне добавила голям морков, цяла тиква, повесмо калчища...

А в котела вряло и кипяло, пенясвало, опитвало се да се разпълзи из стаята. Бабата с опитна ръка цапардосвала образуващата се материя, с лопата я връщала, където ѝ е мястото...

Накрая взела малката тенджерка, дето лежала обвита с кърпа на шкафа, и казала:

— Ха сега и днешната чорбичка да добавим — акъл да има...

Поръсила с вълшебен прашец и...

И ето ти — Влад застанал пред Виола...

Такъв, какъвто тя го видяла при срещата на звездните системи — красив, тих, кротък, силен, послушен...

Заживели заедно те...

И щастливи били, защото бабата нещо се разсеяла, та Влад малко глухичък излязъл, а и с очите не бил добре — не забелязвал как Виола често изчезва към кръчмата с някой нов познат...

Иначе добричък бил — децата гледал, за добитъка се грижел, къщата чистел, манджата приготвял...

А след двайсетина години — пак по закона за всемирната гадост — двете звездни системи се срещнали...

И Виола видяла оня — истинския Влад. Който външно бил копие на нейния, но никак си...

Изправен, изпъчен, весел, разлял се в щастлив смях, нежно скрил под мишница дребна хубава жена, властно оглеждащ града наоколо си... А на гърдите му лежала шарена лента с голям надпис: „Кмет“...

Срещнали се, видели се, разминали се...

Така става често в нашата сложна Вселена...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ЗА МАТЕМАТИКАТА И ДЕЦАТА ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

Тънък есенен дъждец плетеше водни мрежи навън. Прозорците бяха станали почти непроницаеми, още повече, че настъпващата вечер замяташе сиво було над Долината...

От Къщата се виждаше само до Езерото, а понякога — при подухване на вятъра, и малко зад него. Дори Тунелът, който спираше пред Междинната станция, трудно се различаваше. А отсрещната му част беше станала черна паст, в която само мяркащите се светлинки показваха, че минават скоростни пътници в Пространството...

Тук беше привечер, което означаваше, че и по другите Земи е същото време. Трафикът намаляваше, само изпечени авантюристи и неопитни кандидати за такива не спираха за почивка.

Тукашната Междинна станция беше преходна — скоро нейните наблюдатели щяха да си заминат. Основната се намираше на съседната Земя PR 314 — там имаше цял бизнесцентър: хотели, ресторани, космодрум за по-плахите пътешественици, дори няколко курортни комплекса по бреговете на Топлия океан...

Мил Итса беше опряла чело на стъклото и втренчено зяпаشه навън. Не, че ѝ беше интересен този парад на светлинките, но в момента Ник Кол Ай-ай и Учителят приготвяха вечерята, а на нея хич не ѝ се занимаваше с подобни глупости...

Това си беше станало обичай на тая планета — веднъж месечно всеки от тримата канеше на гости съжителите си и се опитваше да ги смае с ястията. Тази вечер беше редът на Мил Итса, но, както почти винаги досега, тя успя да изсимилира нервно напрежение и беше набързо отстранена от кухнята...

Около малката печка, пригодена само за бързи вегетариански ястия, сега се щураха двамата, режеха огромния къс месо, докаран предната вечер от минаващия Билкар. Режеха бързо, поглеждаха скрито към Залата, надяваха се да пригответят стековете преди до

нослето на момичето да е достигнал предизвикателният, провокационен и... мхмхм... какъв аромат...

Само че тя беше впила очи в полумрака и закрещя внезапно:

— Леле... Леле... Леле...

Учителят и Ник Кол Ай-ай притичаха в Златната зала, застанаха зад нея, опитаха се да различат нещо навън...

— Там... При изхода на Тунела... Катастрофа...

На теория подобни неща можеше да се случат. Така поне повелява Законът на вселенската гадост. Но досега не беше имало произшествия, което логично доказваше, че произшествие трябва да се случи...

И ето...

Учителят се съсредоточи, сви вежди и мигновено тримата се озоваха до изхода на Тунела. Самият Тунел беше към километър широк и стотина метра висок, макар че всъщност беше десетина пъти по-голям от вселенска гледна точка. (Това — един предмет да го вижда човек метър на метър, а всъщност да е километър на километър... Това си е пак по вселенските закони и обяснение не чакайте!)

Катастрофа нямаше. Всъщност, имаше произшествие, но чак катастрофа...

Излитайки от гърлото на Тунела, малък космолет беше се завъртял странно, закачил някакъв пилон, маркиращ маршрута към другия отвор, след което плавно пълоснал в близкия до Междинната станция пясъчен бряг на Езерото...

И пътникът не беше пострадал. Вече излизаше от космолета, дори стискаше в ръка чантата си...

Наоколо беше мрачно, светлините от Тунела и Станцията се давеха в тъмнината, но Ник Кол Ай-ай изписка:

— Малей... Чек...

Мил Итса се опита да се скрие зад гърба на Учителя и се сблъска с момчето, което вече заемаше утробна поза. Сръгаха се, но успяха някак си да се маскират сред многобройните гънки на тогата...

— Здравей, Чек — каза Учителят...

Младият човек го погледна, присви очи и рече:

— Не може да бъде...

— Може, може — потвърди Учителят и посочи към идващите откъм Станцията наблюдатели — Те ще приберат машината. Ще я

оправят, утре ще е готова за път. Работа за теб няма. Защо не дойдеш с нас — да хапнем, после ще те настаня в Замъка?

— С вас? — попита Чек...

Учителят се огледа. Нейде в далечината се виждаха мяркащите се два чифта пети...

— Ще те запозная... Хайде, ела — и пак сви вежди...

Когато след няколко минути Мил Итса и Ник Кол Ай-ай влязоха в Къщата, Учителят с мрачен поглед им посочи изгорелите пържоли, които отлитаха към Щурия лес в устата на Главоча. Момчето отиде до Храма, донесе някои неща от там и набързо спретнаха трапезата. През това време Чек се озърташе смаян в Златната зала — не можеше един гост да се труди над вечерята...

Свалиха излишните предмети от голямата маса (според Учителя всички момичешки джуунджурии бяха направо за контейнера за боклук/, сложиха приборите, Мил Итса донесе още свещи...)

И Чек се взря в момчето и момичето, неуверено отвори уста:

— Мил Итса? Ник Кол Ай-ай? Вие ли сте?

Плахото мърморене не подлежеше на превод, макар че се разбираще...

— Миналата година изчезнахте така внезапно. Къде сте сега, къде учите, какво... — И Чек се вгледа в Учителя...

— Мен не гледай! Те си знайт — защо са избягали, какво учат, после що смятат да правят...

Момчето и момичето измърмориха нещо като разказ за житието-битието си. Сетне настъпи редът на Чек...

Сглобявайки дебел сандвич от шунка, салам, кюфте, сирене, бекон и вкусно парче салата, той заразказва:

— Отивам до планетата Земя T Rex 777. Пак ще преподавам математика. На малки деца... А идвам от Киселата галактика. Бях изпратен като преподавател по висша математика в тамошната Академия. Както ми казаха...

Планетата е океанска — много вода, малко острови. На които живеят океанидите. Много приятни хора... Да, хуманни същества са. Хора... Различават се малко от нас. Нямат така изразени възрастови черти, нямат и окосменост. Нежка кожа, големи очи. И интелект... Какъв интелект...

Преподавах висша математика и на студентите (поне според мен — студенти) хич не им беше леко...

Обяснявах, решавахме задачи, те се опитваха да съставят свои... И домашни — за пръв път попадах на ученици, които искат да имат големи домашни, всеки ден...

Но, викам си, нали са възрастни хора — съзнателни, трудолюбиви, мислещи перспективно. Искат да овладеят тая земна наука, стремят се към знания — макар и на зрели години...

Така работих четири години...

И те се трудеха, и на мен ми се наложи да хвърля много, много труд. Даже не се питах защо е така в Академията — разбирах как се става там професор...

На третата година поискаха да се занимаваме с неща, които на Земята математиците изучават специално. Да не ви говоря за неразбираеми работи — математика на цветовете, математика на скоростните вариации, математика...

С две думи — моите преподаватели от Университета щяха да са доволни. За четири години учениците ми овладяха всичко, което земната наука познава... Че даже направиха някои открития...

Тогава ме извикаха в ръководството на Академията. Очаквах да ми дадат нов курс. Оказа се, че най-напред ще ме награждават — заради положения труд и напредъка на океанидите...

Техният шеф — така и не разбрах титулуването му — каза: „Уважаеми Чек! Вие положихте много усилия, за да научите нашите деца на земна математика...“

Помислих, че не съм чул. Попитах: „Кого, кого да науча?“...

Повтори: „Нашите деца... Нашите наследници, които благодарение на овладените знания могат да получат дипломи за начално образование и да преминат в нисшата степен на Академията ни. Натам ги чака още по-труден път — пет години в среден курс, още три в горен и накрая, за една част само, пет години висше образование. Но то не е за вас, извинете, ако нещо съм ви засегнал. Просто вашата наука е превъзходно овладяна от земните хора и те най-добре могат да подготвят малките ни деца за същинското познание...“

Та, Мил Итса и Ник Кол Ай-ай, какво учите сега?

И започна да сглобява втори сандвич...

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ЗА БИЗНЕСА, МОНОПОЛА И ПАЗАРНИТЕ РОБИ

Навън пак валеше... Есен... Дъжд... Влага навред... Сумрачно...
Възкисело всичко — настроението най-напред...

А Чек тръгваше тази сутрин към своята Земя. И пътешества да
мине близо — на няколко светлинни години, от Земята на Мил Итса и
Ник Кол Ай-ай...

Мил Итса искаше да отиде, да види, да се почуди на приятелките
си — как може да живеят без магии и геройства. И, разбира се, да се
срещне с родителите си. Ако те не са използвали този мобилен свят, за
да намерят друго място — удобно за тях...

Ник Кол Ай-ай хич, ама хич не щеше да мърда от тук. То лятото
не му се скита по планетите, та сега ли...

Сега беше време за огъня. Който си гори в огромното огнище,
погълща довлечените с много заклинания дърва, прави стаята топла,
уютна, приспивна...

И в кухнята още цвърка голяма пържола...

Пък зимата...

Зимата е още по-хубаво. Вътре. Навън — само за известно време.
Така — за разнообразие...

Тъй че момчето хич не щеше да тръгва. Дори с Мил Итса...
Задникът беше много по-убедителен от сърцето, диванът от
емоциите...

На другата сутрин изпращаха момичето. С голяма пътна торба,
увита в непромокаемия плащ, препасала колана „Антей“ (она, дето за
миг обхваща човека с непробиващата броня/, сложила лазерния меч в
кобура, Мил Итса се намести в ракетоплана на Чек. Цяла нощ на
Междинната станция работиха някакви хора, оправиха всичко,
извиниха се — оказа се, че някакъв сложен уред се повредил
неочаквано, та объркал трасето...

Учителят и Ник Кол Ай-ай ги изпратиха...

Нейде зад Черната скала надничаше Главочът и... се усмихваше с всичките си 333 остри зъба...

Пътуването беше леко и бързо. От тая Станция, до Големия кръстопът, после леко отклонение към Тесния джоб на галактиката и...

— Довиждане, господин Чек! — рече Мил Итса, слизайки от ракетоплана...

— Да те закарам до твоята планета? Имам време...

— Не, не... Ще се поогледам, може да отскоча до някое интересно място — махна с ръка момичето — Макар че Вселената е интересна всянак...

Чек отлетя. Мил Итса седна на краймагистралния камък, обозначаващ разстоянието до близките Земи... И се загледа... Странно название — „Бизнес-Земя“... Само на три светлинни години...

Любопитството е основният порок на момичетата. Основата на пороците. Колкото си по-любопитна, толкова повече място има за отглеждане и развитие на другите интересни, занимателни и завлекателни пороци. А любопитството на Мил Итса не беше моментно — то си беше постоянно състояние...

Така че отиде до близката Междинна станция. Погледна хапващите си в огромната стъклена зала хора във всякакви облекла и гръмко попита:

— Някой към Бизнес-Земя?

След половин час седеше в малък ракетоплан. Пилотът я поглеждаше и мигаше недоумяващо — странното ѝ желание да отиде на планетата го озадачаваше. Но предпочиташе да си мълчи. Особено при вида на лазерния меч... И без това човек не знае какво да очаква от подобни пуберки, пристегнати с оръжие...

Мълчеше си и на орбитата над планетата. Постояха там около пет минути — колкото да се ориентира къде може да я остави така... По-безопасно...

А в това време долу се разиграваше обичайна сценка... Извинете, налага се да скочим от орбитата към земята. И да видим какви ги деяни новият герой...

Дъждът се сипеше като от повреден душ — тук струйка, там капки... Което спомогна момчето да се престраши и седне на бордюра. Коли не минаваха, хора нямаше, лека мъгла скриваше почти всичко — рискът да го забележат беше малък...

А не можеше да се сдържи... Ох, не можеше...
Откога мечтаеше, откога сънуваше тоя кеф...
И ето — престраши се, пресече улицата, подаде точната сума и
каза:

— Една поничка...

Сега ѝ се наслаждаваше... Топеше се в устата. Не беше клисава
като тия на „Умбо“, не беше суха като на „Кори“... Просто поничка —
като ония, за които му разказваше баща му...

Баща му... Пак не можа да се сети за името му. Пък и най-добре
беше да го забрави. И у дома да го нарича просто Номер KZ 75/150...

Нямаше да има проблеми, ако се изпусне нейде навън и го
нарече... Как беше?

В този момент две ръце го сграбчиха за рамената и го
повдигнаха. Полицайтите равнодушно взеха половината поничка от
устата му, занесоха и него, и нея до безшумния въртолет, кацнал до
ъгъла и ги хвърлиха вътре...

След няколко минути го вкараха през врата, на която имаше
табелка: „Следовател по особено важни спешни дела“. Бяха го
преоблекли в жълто-синя затворническа роба, остригали, щяха и да го
обръснат, ако имаше какво...

Полицайтите го тръснаха на завинтената за пода табуретка.
Единият повдигна главата му и я пъхна във висящата от тавана кожена
примка. Така се налагаше да гледа право напред, без да зяпа настрани
и да крие очите си...

А напред нямаше нищо интересно...

Кафяво бюро, два компютъра, служебен стол, на него — изпънат,
сух, строг мъж...

— Арестуван 11/12/1001...

Момчето неволно се изпъна. Класът му, номера, училището —
това беше сегашното му име... Знаеха ги... Значи...

— Арестуван 11/12/1001, задържан си по силата на Указа за
пазарната икономика и конкуренцията. Установено е, че без
разрешение си пресякъл границите на жилищния си район, навлязъл
си в чужда територия, позволил си си най-нагло и в противоречие на
законите в нашия град да си купиш стока от фирма, чиито продукти не
са позволени за ползване от граждани във вашия район...

Така беше...

Знаеше добре, а и всеки ден класната им повтаряше — закуски, напитки, дрехи, всякакви стоки са длъжни да купуват от магазин „Бери“... С указ на Общината градът беше разделен на три района. И във всеки имаше свой суперхиперултрамаркет. Предлагаш всичко — но само за живущите в района...

Трите фирми се бяха споразумели. И добре охраняваха своите потребители. Посредством закона, полицията, съда...

Нямаше смисъл да водят търговски войни, да се конкурират, да се надпреварват...

Потребителите просто бяха заковани към един от магазините и — толкова!

Пазарна демокрация — магазините им предлагат всичко, от каквото хората имат нужда. В замяна това „всичко“ се купува само от районния магазин...

Нямаше нужда да се обикаля, да се сравнява, да се търси по-доброто. Общинарите бяха свършили тая работа — на жителите им оставаше само да изпълняват...

Та нима техните избраници ще им мислят лошото?

Обаче, намираха се подобни на 11/12/1001 — непослушни, любопитни, вечно опитващи се да намерят нещо различно...

Което нямаше как да сторят — всички стоки бяха еднакви, недопеченото си беше недопечено, некачественото некачествено, безвкусното безвкусно...

Но го имаше!

Пък и защо хората да си губят времето в разни търсения, сравнявания, избирания? Нито една стока не беше по-добра от друга подобна, предлагана в съседния магазин. Защо да се мъчат и тормозят търговците — крепостните купувачи бяха осигурени...

— ... И в тази връзка — боботеше гласът на следователя. Който, впрочем, беше и прокурор, и адвокат, и съдия. Та пътем ровеше из файловете — да прочете вече готовата по матрицата присъда...

В този момент в кабинета влезе Мил Итса...

Както винаги — ненавреме и не на място... Просто търсеше някой да й каже къде е това училище 1001. Искаше да види някои стари приятели — още отпреди година учили с нея в училището на родната й Земя...

И зяпна изненадана...

Тоя... Как беше... Ееее, беше влюбен в една кощрамба Янина, ама оная ходеше с един Стефко, пък тоя се опитваше да я омае като приятелче и... Абе, познаваше го... Но какво от това... Такива познати под път и над път... Обаче... Някак си неудобно беше, някак си...

Ей го сега — окован в белезници, вързан с някакви ремъци...

Мисленето на пуберките се движки със светлинна скорост. Но някъде на три-четири галактически дължини след действията...

Мил Итса бързо стана Херо — натисна копчето на колана „Антей“ и, докато блъскавата броня я превръщаше в страшен воин, измъкна лазерния меч и нададе боен вик. Почти толкова страстен — като при вида на калорично парче торта, което трябва да подмине, ако не иска задникът ѝ да бие в сгъвката на колената...

Натам... Какво...

Пет минути по-късно из руините на димящия полицейски участък бродеха служителите му, хванали се за главата и чудещи се отде да почнат обясненията пред началствата...

А в един голям ракетоплан — друг нямаше на космодрума, Херо Мил Итса тоя намери, тоя зае за известно време, смаян и шашнат пубер гледаше как несвалила бронята, тя хапва по малко от поничката и мърмори:

— И заради това недопечено презахарено тесто щяха да те вкарат в затвора...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ЗА ТЕХНОЛОГИЯТА НА ЛЮБОВТА

Номер 11/12/1001 беше стоварен на позната и непозната нему планета. Да, пак Земята беше — но друга Земя. Земята на Мил Итса...

Земята, където Херо се превърна в мило, скромно, тихо момиченце, дошло да успокои родителите си, че е живо, здраво, учи в интернат, има куп приятелки в класа, малко скучно живее далеч от родната планета, но е решила да става сериозен специалист, та затова по цял ден учи, учи, учи...

Родителите ѝ я зяпаха възторжено, радваха се на изключително промененото дете, обясняваха ѝ как да бели внимателно картофите, за да не се пореже, да избягва непознати кучета, че да не я ухапят, да внимава, когато пресича улицата... И я хранеха, хранеха, хранеха... Защото тия кокали щяха да скучаят, покрити само с пъпчасала кожа...

За трите дни у дома се наложи да занесе горе в стаята си нейде към 30 чинии със сладки, сладкиши и всякакви сладости, а под прозореца ѝ си направиха лагер десетина кучета и котки, които след заминаването ѝ трябваше спешно да отидат в дебелариума...

Важното е, че всичко беше хубаво — като на картийка. И Херо Мил Итса внимателно се гушеше в душата ѝ, за да не развали красивата като крем на торта ситуация...

Все пак, момичето се сети, че има поръчка от Учителя и един ден отиде в планетарната библиотека, откъде се завърна с десет претоварени от записи флашки. С което смая библиотекарите — те добре помнеха лудия вихър на профучаващата върху скейтборда торба кокали, а и поуплаши майка си. Толкова четене... Не е на добро... Нима една майка иска за дъщеря си подобни натоварвания? Достатъчно е момичето да е красиво, да умеет да готви, да гледа в пода и да се прибира навреме... Поне малко след първи петли...

Така минаха трите дни. На четвъртия Мил Итса започна да стяга багажа — по дамската метода. Всичко сгънато, внимателно сложено в

чантата и куфара — за да бъде след няколко минути забравено къде е и да се проведе любимия женски турнир на мисълта: „А това къде го сложих?“...

Важното е, че все пак прибра багажа в ракетоплана. Този път беше с малък — спортен (което накара майка й да се намръщи/, мощен (което събуди някои подозрения в баща й/...

Гориво имаше доста, време — колкото си ще...

Така и така вече закъсняваше извън срока, поставен от Учителя... По-добре късно, отколкото още по-късно...

И излетя...

Маршрутът й официално беше по трасето на Тунела — та до планетата Земя GK 4747 — 13...

Реално — малко насам-натам... Драгон й беше разправял за такива планети... Направо да врътнеш ключа за запалване на ракетния двигател и се понесеш между звездите...

Но нямаше време. Затова подмина две забранени за пътници галактики, заобиколи Отбивката на Млечния път, за която се носеха интересни легенди и предупреждения и кацна на Лав стори Земя...

Планетата на жените...

Розовата мечта на всяко момиче от 2 до 102 години, че и нататък...

Планетата, в която — според туристическите проспекти — жените можеха да намерят своя истински възлюбен...

При това на костюма цена и с гарантирано качество...

Ракетодрумът беше претъпкан, а над него постоянно се издигаха или кацаха ракетоплани — и малки, лични, и туристически...

Мил Итса успя да паркира машината, дори си взе специално такси — с вана и масажист. Наложи се да метне един поглед към чакащите жени, но такъв поглед... Който, ако случайно срещнеше Ник Кол Ай-ай, щеше да го изпепели мигновено...

Жените не искаха да се ветреят над любимата планета и си затраяха. Пък и какъв спор с рицарка в лъскава броня, подпряла ръцете си на кръста до лазерен меч и ракетен пистолет...

Важното е, че стигна до един от многото Домове на любовта. Разбира се, пред него се виеше опашка, а поне десетина щастливи чакаха във фоайето. Но... Да, знаете...

Посрещналата я в офиса си млада жена се усмихваше широко и като че ли щастливо. Ако подминем трескавостта на погледа й и леките облачета по челото...

— Да, госпожице, вие сте в нашия Дом... И тук ще срещнете вашия любим... Такъв, какъвто го искате... Какъвто си го представяте... Какъвто сте го мечтали...

Мил Итса, небрежно отпусната в полуплаващото над пода кресло, попита:

— Тоест — да ви го опиша, а вие...

— Не, не — припряно каза служителката — Няма нужда да го описвате... Слагате този обръч и той ще се появи в съзнанието ви, а от там — в записите на Апарата...

Мил Итса стреснато я погледна:

— Обръч... Ще ровите в съзнанието ми? Няма да стане...

— Но то е безопасно... Впрочем... — служителката натисна бутона върху бюрото и отсрещната стена побеля, а сега изчезна. Оказаха се в съседния кабинет...

— Те не ни виждат, нито чуват — рече служителката — Може да обсъждаме видяното...

Там, на подобно кресло, седеше висока, едра девойка...

— Обръчът показва, че вие искате този любим — каза седящата срещу нея служителка, натисна дистанционното и върху белия екран срещу двете се появи леко неясен образ на младо момче, с неочертано лице, съмътно приличащ на киноартист...

— Да, да — възклика девойката — Горе-долу това е... Но имам някои желания...

— Разбира се, мис Гери — рече спокойно свикналата на какво ли не служителка...

— Малко по-нисичък, ако може... Така — пет до десет сантиметра под главата ми. Да мога да го прегръщам през рамото...

Младата жена бързо натискаше бутоните...

— И очите... Да, да — точно като играещи си в празен буркан маслинки... Косата... Носът...

Пръстите на служителката танцуваха, а поръчителката не спираше:

— Умен, ама не много... Така — нейде малко под моя интелект...

— Извинете, — рече жената — имаме някои нормативи и не може да слизаме под тях...

— Добре, добре... Хайде — колкото мен да е умен... Но в живота да е немного така... Вижте, да говорим открыто... Искам да е малко наивничък, малко лековерен... Не желая да види другите жени като жени... После де ще го търся...

Мил Итса с наслада следеше желанията на колежката й. Те така трябва да действа една жена, те така трябва да търси истинската любов...

И защо да я търси, като може да я поръча и форматира?

Векове наред жените са се борели по всякакъв начин за този, когото са харесвали...

Е, сега беше течен ред да побеждават...

Натам знаеше каква е процедурата. Когато момичето спреше да изрежда желанията си — това щеше да отнеме много часове, отделно поне пет-шест връщания за други важни неща, за които се е сетила (например — „И една бенка на лявата плещка — да се сещам, че винаги може да ми е мишена...“, допълнително куп ремонтни работи върху поръчката, та след това — апаратът се заемаше с изграждането на организма и дооформянето му. При това с все важни неща — цвят на очите, на косата, окосменост, форма на ноктите...

И после — готовия продукт се предоставяше за първа проверка...

Заштото в Дома никога не беше минавало само с една... Минимумът — на едно изключително скромно девойче — беше три връщания за доработка...

Накрая обектът биващ облечен, вчесан, представен на новата си стопанка...

Разбира се, невинаги поръчителките харесваха готовия продукт. И се налагаше вече изгответи стоки да бъдат върнати за преработка...

В същия цех, където, впрочем, преработваха моделите, от които стопанките се бяха отказали — де поради показани дефекти, де заради износване на основни агрегати... Де просто омръзнали на стопанките си — едно, с липсата на очаквани неочекваниности, друго, с баналността на качествата...

Мил Итса седя почти цял следобед в кабинета, зяпаши, слушаше поръчките, смееше се...

Накрая учтиво поднесе на служителката шепа изумруди и тръгна към извиканото такси... Ракетопланът я чакаше...

Нямаше нужда от конфекционен възлюбен...

Щеше да е трудно, но...

Я папа Карло как си е издялал Пинокио... От едно парче дърво...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ЗА ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИТЕ ВЪВ ВРЕМЕТО И ПРОСТРАНСТВОТО

Зимата се вихреще със страстта на някогашна госпожица, изведена на първи бал... Тя танцуваше по земята, разрошваше оголелите клони на дърветата, замеряше случайните минувачи със сняг — независимо дали бяха излезли на лов хищници, търсещи подмината от мраза тревичка пасящи, решили да поемат чист въздух хора...

А чистият въздух им беше необходим. Няма как — ако искаш да ти е топло, налага се да загрееш и въздуха в стаята. Пък загретият въздух хич, ама хич не е без мириз и цвет. Особено, ако е призван да отоплява Мързеливището — стаята на Вселенския жрец...

Затова Ник Кол Ай-ай често излизаше навън. И по една случайност погледът му беше насочен все към Тунела. Но там се виждаха само светлинките на профучаващи космолети. И никой не отклоняваше към Междинната станция...

Можеше да провери за пристигнали от нейде си като отиде да попита дежурните. Например — случайно минавайки от там. Или да помоги за помощ — забравил как се казва Осмото слънце на Алфа Центавър...

Но беше малко много неудобно. Едно, че вече три пъти беше минавал случайно край Станцията. Второ — че два пъти по толкова беше забравял разни звезди и планети. Трето — че при последното (засега!) отиване дежурният с лек смях му подметна:

— Впрочем, Мил Итса още не е дошла...

И какво го интересува момчето дали някакво си момиче е дошло, минало, заминало? Не му е притрябвала — даже е забравил как се ветрееше при постоянните им гонитби лъскавата ѝ черна коса и как бисерните ѝ зъби чаровно се превръщаха в сияйна усмивка, а очите ѝ блъскаха като пролетни звездички...

Затова излезе пред Храма и се зае с почистване на пътеката към Замъка от снега. Това беше бърза работа — от предното почистване

бяха минали не повече от 20 минути, но той се постара да я разтегли към половин час поне...

И в тоя момент една от светлинките в Тунела излезе от трасето и се насочи към ракетодрома зад Станцията...

— Я, това ти ли си? — каза Ник Кол Ай-ай тридесет секунди по-късно, преодолял половин километровото разстояние с няколко гигантски скока. Нямаше време за магия дори, та затова последният скок завърши нейде под отварящата се отгоре врата...

— Аз съм... Но вие кого чакате? — разнесе се оттам леко скърцащ глас и по спусналата се внезапно стълбичка се плъзнаха четири гигантски крака...

Миг по-късно да изправяния се бавно Жрец стъпи огромен триглав дракон, разпери схванати крила и ги размаха, за да възстанови кръвообращението в тях...

Момчето застина... Дракон... Да, знаеше и разбираще, че това е напълно нормална космическа раса, беше чел за тяхната планета, беше слушал разказите на Учителя за тях, знаеше, че в редиците на Изключителните има няколко дракона... Но да го види тук... Над себе си...

— Предполагам — Вселенският жрец? — каза друг глас, не толкова сувор и скърцащ — Здравейте!

Ник Кол Ай-ай видя още една фигура, която елегантно се спусна на земята. Въпреки зимата, човекът — да, човек беше — носеше тъмен панталон, лек смокинг, а на главата беше с висок цилиндър...

— Пак си объркал Времето — изскърца драконът — Казах ти — Учителят е старомоден, движи се два века назад...

— А аз точно мода отпреди два века избрах — леко се поклони човекът...

— Три века — настоя драконът — Цял век объркване... Младежо, от кой век е облеклото на Скиталеца...

Момчето беше повече от объркано. Дракон, цилиндър, Скиталеца... Знае за него, как да не знае. Колко пъти Учителят им е разказвал за него — за смелия пътешественик във времето и пространството, за човека, който може във всеки миг да се озове къде ли не и кога ли не...

— Ааа... ъъъ... — И хвърли заровете — От XIX век е...

Драконът кимна и с трите си глави...

— Браво! Умно момче...

И Ник Кол Ай-ай се зарадва. Пак му провървя. Ненапразно Учителят казва, че на глупавите им върви — Боговете се грижат за тях. Щото друг няма толкова търпение и сили...

Двамата го гледаха очакващо. Момчето се сети:

— Ще ви заведа в Замъка. Учителят ще се зарадва... — и ги поведе по почти излъсканата, въпреки ситния снеговалеж, пътека...

Обаче, изведнъж ги заряза и се втурна към Станцията. Едва не се бълсна в кацащия ракетоплан, от който се разнесе боен вик:

— Пак ли ти, беее... Накрая ще те смачкам...

А сетне... Да видим картинаката...

Привечер е. В Замъка е тихо и уютно. Голямата зала на първия етаж е пълна с хора и дракона, но вече са изприказвани приказките за срещата, разменени са поздравите, съобщени са почти всички новини. Вярно, Мил Итса има още цял куп, но тъй като при нея те не свършват, а и вариантите са от „Пък някакви пирати опитали да превземат Безлюдната Земя...“ до „А нощес сънувах...“, при всяко отваряне на устата ѝ — дори за поемане на въздух — Учителят ѝ отправя лек намек с очи...

В камината гори грамаден пън, донесен от Ник Кол Ай-ай и дракона чак от Щуравата гора. Донесен е от Драгон, а Жрецът е имал отговорната задача да му показва посоката на движение, но се води, че работата е свършена от двамата...

Момчето и момичето седят до прозореца, гледат навън на пресекулки — като мигване наоко са бързи погледите, които си мяят светкавично, с надеждата, че другата страна няма да ги види, но ще ги забележи...

Драконът се е разположил на малката площадка, издигната като сцена. Учителят я е направил нарочно — да има и по-особените му приятели къде да се сложат нашироко. Сега липсва само сглобяемият аквариум, който обикновено заема Млечният кит, когато мине из тия земи...

— Нещо интересно напоследък? — питат Учителят, но понеже всичко интересно е разказано, двамата му гости само кимат и доволно мълчат.

Което подсказва на Мил Итса, че мълчанието дълго се е проточило и тя уж случайно казва:

— А вие как минавате през времената? — и поглежда Скиталеца...

Невинна провокацийка, която докарва лека усмивка на Учителя. Но е покана за разговор, която възпитаният Скиталец не може да подмине...

— Човек се ражда такъв, какъвто е. Всички сме уж еднакви, но всъщност световете ни са различни. На някои са само материалните, други имат цяла вселена в себе си, трети сме дори извънземни... Не зная защо съм такъв — питай Боговете...

— Да, и те като ще вземат да обясняват на някакви човечета — чува се глас откъм ъгъла. Там нейде, под Замъка, е сега Замразеният бог — гост, макар и невидим, на срещата...

— Така е — казва учтиво Скиталецът — Няма и нужда да питаш, важното е да живееш. Както трябва... А това при мен изисква да обикалям световете и епохите, да гледам, да слушам, да разказвам на историците в Университета на Старата Земя... И аз го правя...

Ник Кол Ай-ай пламва от вълнение:

— Имате огромен късмет. Колко неща сте видели, колко събития, какви...

— Не се увличай! — прекъсва го Скиталецът — Моята работа не е да се наслаждавам. Моята работа е да наблюдавам. И да бъде навред. Винаги.... Толкова неща има за наблюдение, за анализ, за сравнение... Хората... Децата... Любовта...

— Това за вас е лесно — опитва се да е културна Мил Итса...

— Не бих казал... Не трябва да те плаша, но да попаднеш в средата на средновековна битка... Или при горене на вещици... Или в концлагер... Не е лесно, хич не е лесно...

— Но е интересно — опитва се да подкрепи децата Драгон...

Скиталецът го поглежда учудено. На тая тема двамата са говорили много пъти, Драгон знае почти всичко за пътуванията му... После се сеща, че оня му намеква да разкаже нещо на малките, да ги позапали с интерес към миналото. Обаче, точно сега, в тоя отпуснат миг... Не му се говори сериозно...

— Интересно е... Как ли би постъпил ти, Жрецо, ако попаднеш при две армии, насочили пушки една към друга и взаимно приканващи се да открият огън... И ти изникваш от нищото точно между тях...

Учителят се подсмивва...

— Или внезапно... Как да ви обясня... Аз се движа във времето и пространството със звездна енергия, но — в неопределената посока. Мога да се появя на среда дворцов бал. Мога да се окажа на гърба на препускащ бизон. Мога и да попадна в селски клозет...

— Ауууу — изпълска Мил Итса...

— Няма как да кажеш „Аууу“... Не би посмяла да отвориш уста... — и Скиталецът се опъва назад в креслото. После се опитва да се вгледа през далечната стъклена врата...

А навън снегът вали...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ЗА РОДИТЕЛИТЕ И ДЕЦАТА

И продължава да вали...

Езерото даже е покрито с лед, реката все още се движи, но бавно, бавно — като хапче против грип по надебеляло гърло. Горите са потънали в пухкавия бял килим, Долината е станала почти равна, само няколко скали стърчат около ѝ... А Скачащият водопад се е излегнал почти вертикално и тихичко прокапва, скован от студа...

И, разбира се, Замъкът свети...

На първия етаж, в Голямата зала, Мил Итса и Ник Кол Ай-ай седят на столовете около дъбовата маса и от време на време се затичват до кухнята — да донесат нещо желано от Мир-О. Вселенският билкар е пристигнал преди час и това време беше запълнено само със страстно изказани желания за гореща стая и напитки. Дори не попита къде е магарето Ешек ал Ександър.

Макар че и няма защо да пита — Ник Кол Ай-ай е приятел с летящото дългоухо и веднага го е завел в обора под Замъка. А той е изграден специално за животинката — при това през него минава топла тръба за спалнята на Учителя, така че вътре е приятно, хубаво, сухо, тихо... И как няма да е тихо — докато яде, магарето мълчи. Като се наяде — има обичай да дремне... Пък сега е едва в началото на втората торба ярма, забъркана му от грижливото момче...

Учителят, Скиталецът и драконът са в Хранилището. Нещо четат, нещо обсъждат... Мил Итса само дочу случайно — след като десетина минути се кри зад завесата на вратата, че очакват Вечния пешеход за нещо си...

После не разбра какво става, тъй като се наложи мъжете да я свалят по стълбата и освестят набързо с цяло шише амоняк. А как да не припадне... Дори супергерой като нея няма да устиска при вида на внезапно появилите се над завесата три огромни драконови глави. При това едната с изплезен червен език, леко опущен от огъня...

Та затова двамата са долу и очакват какво има да се случи натам...

А то... Нищо особено... Тримата слизат в Голямата зала. Всъщност, хората се спускат по стълбата, а драконът през входната врата. Няма как да мине по човешките пътища, затова пътят му на отиване и връщане от Хранилището е специален — по въздуха. Излязъл е на горния малък балкон, извъртял два кръга по спирала и хоп — кацнал пред вратата...

Тримата пак сядат. И мълчат. И си почиват...

А може и да си говорят...

Мил Итса знае, че Изключителните умеят да беседват с мисълта. Поради което се разбират без да знаят езици. И без да разменят куп неуместни любезности...

Ама така ѝ се иска да си говорят...

Направо езикът я сърби...

Пък тоя заспи Жрецът си трае и се опитва да изглежда мъж, потънал в мълчание. Засега прилича само на удавено дърво...

— Мил Итса, нещо ти е терсене — отбелязва Скиталецът...

— Позапуснал съм възпитанието, трябва стягане — обяснява леко намръщен Учителят...

— Ама не... Аз... — опитва се да отклони вниманието от себе си момичето и се сеща за изпитан ход — Чичко, а ти щеше да ни кажеш още неща снощи. За децата във Вселената, за любовта...

Скиталецът навежда глава. Сеща се — имаше нещо такова, имаше...

— Да, щяхме да говорим... Но какво да ти кажа... Хората навред са едни и същи... Във всички времена едни и същи... Променят се само обстоятелствата. Де исторически, де географски, де морални... И хората смятат, че са други... Но си пак те — просто хора...

— Кажи нещо за любовта — и Мил Итса поглежда към отнесения нейде Ник Кол Ай-ай — Вярно ли е, че винаги и навред е голяма лъжа? — казва тя с тон на опитна специалистка...

За нейна изненада Скиталецът кима съгласно.

— Така е... Любовта е лъжа... Винаги и навред... Аз бях влюбен, много влюбен в една принцеса...

Момичето наостря уши... Принцеса... Оооо...

— Много влюбен... Защото бях глупав. Не усещах, че тя си играе с мен — толкова бях в друг свят, само с нея. Такава, каквато си я представях...

— А тя... — пита заинтересувана лявата глава на Драгон...

— А тя... Аз бях влюбен, това е главното... И много, много наивно-глупав... После отрезнях. И поумнях...

Скиталецът печално ги поглежда...

— Това беше най-голямата ми глупост. Поумняването... Поумнях и загубих любовта... Човек трябва да избира — или ум, или любов. Умният човек не може да е влюбен. Любовта е глупост, носи глупости, създава глупости... И затова е щастлива... А разликата между щастие и интелект е огромна. И аз не зная кое е по-хубаво. Но днес бих изbral глупавата любов... И щастието с нея... Каквато и да е — но да е ТЯ. Тази, в която съм влюбен...

Настъпва тишина. Даже Мир-О за момент е спрял да движи методично лъжицата и челюстите си...

— За любовта май сме старички — казва той, внимателно държейки последната пълна лъжица, поглеждайки към Ник Кол Ай-ай и подсказвайки му, че би могло да отскочи до кухнята. Но момчето се е унесло и хич не го вижда — Кажи нещо за децата, за родителите, за семействата по тоя огромен свят...

Скиталецът въздъхва:

— И с тях е така... Или трябва да ги обичаш, без да мислиш, или трябва да мислиш, ако ги обичаш... Видях какви ли не методи на възпитание. И какви ли не катастрофи с него... Бях на планета, където Боговете са наказали родителите със страшна казън: всяко родителско пожелание за детето се преобръща и става прокоба. Иска някой дъщеря му да е най-красива — тя... Разбирате...

— Че защо? — възклицива Мил Итса...

— Не трябва да се мечтае, а да се работи...

— По красотата?

— Не... Не с химикали, бои, мазилки... И не за временната красота... За другата...

— Аaaa... — леко е разочарована тя и изведнъж се замисля. Момчето я поглежда със страх — тия редки моменти невинаги са носели добро...

— А има планети, на които родителите са част от живота на децата. Част! Просто от момента на зачеването те са длъжни да се грижат за тях. Непрекъснато. Докато малките пораснат и сами си родят деца...

— Че то навред е така — казва Мир-О...

— Не точно... Родителите стават роби на децата. Буквално... А, когато се появят внуците, родителите умират. И освобождават децата си от грижи — пренасочват ги към новите деца...

— Момент... — прекъсва го Драгон — Че кой работи, кой създава благата на тоя народ, на тая държава?

— Има кой... По техните закони тези, които не искат да имат семейства и деца, стават държавни роби. И работят — само работят. За да може другите да се грижат за децата си. Не умират като онези още млади, живеят почти два пъти по-дълго...

— Какъв е тоя живот на роби? — възклицива Драгон — Иначе е по-добре — и семейство, и деца...

Скиталецът се подсмивва, а Учителят се извръща, за да не забележат децата погледа му...

— Не зная, не зная... Да си роб — означава, че имаш задължения и... Определена свобода. Грижиш се за себе си, отговаряш за себе си, мислиш само за себе си... Не за семейство, не за жена, не за деца... За себе си само! Та затова... Има много кандидати... Дори прекалено много...

Навън снегът е спрял да вали и цялата планета блести под първите лъчи на Луната...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ЗА НОВИТЕ ТЕХНОЛОГИИ, ЗА БОГОВЕТЕ И ДЕЦАТА ИМ

На сутринта шестимата са се разположили на голямата тераса. Изнесли са столове, отпуснали са се, приличат се на слънчевите лъчи. А Слънцето, излязло за пръв път след снежните бури, е ласкателно, ласкателно... Като опитен донжуан на първа среща... Гали лицата, кара ги да се зачерявят, отпуска мускулите, отвежда към една нега, към едно щастливо настроение, което отдавна не ги е спохождало...

Учителят се оглежда:

— Станало е много красиво... Ако забравим, разбира се, че тази красота е трудност за животинките... Как се крие заек по тоя красив сняг, върху който красиво са изписани дирите му и като красива табелка показват къде е дупката му...

— Такъв е животът — отпуснато назва Скиталецът — Вечен. Само дето преминава от едно тяло в друго... И телата нещо не са съгласни май...

Големите се подсмихват полувесело — полуутъжно. Защото безсмъртието си е безсмъртие, но и то има край. Всяко нещо има край, както казал един голям писател, само саламът има два края. А Учителят често добавя — пък работата край няма...

Поради което той ги оставя за малко и отива да провери междузвездната поща. Но, за щастие, никой не ги търси, така че зимното долче фар Ниенте може да продължи... Докато... Докато не стане нужда да полетят нанякъде си, за нещо си... Друга черта на живота — резките завои. Затова Изключителните се движат бързо, уверено, но без да увеличават скоростта на дните. Никога не се знае какво следва след скрития завой — магистрала или пропаст...

Когато се връща, Учителят заварва поредната кавга (бивша дискусия, сетне спор) между децата.

— Как така ще ядеш месото на горките живинки? — едва не крещи Мил Итса — Ти си убиец...

Ник Кол Ай-ай междувременно е успял да изтича до кухнята и да скальпи любимия си сандвич — тънко хлебче между дебели парчета месо. Украсени с вегетарианска добавка — краставичка...

Вечерта големите си хапнаха всичко, що душа и корем поискаха — най-вече здрави, големи късове месо, печени на дългия шиш в камината. Но момичето предпочете да замълчи — още повече, че драконът лапаше наведнъж по три парчета — нали е демократ, не можеше да подмине някоя глава...

Обаче, сега — когато останалите мълчаливо все още смилят снощните количества кеф...

И Мил Итса се развишири...

Огънят ѝ разпалваше невъзмутимото безразличие на момчето — дъвчеше усилено, зает като че с една мисъл: вторият сандвич да бъде с краставичка или да не прекалява с подобни дразнещи храни...

— А аз бях на планета, където не се ядат животни... — продремвайки се обажда Скиталецът...

— Има, нали? Има такива планети — радостно сяда пред стола му момичето...

— Има... Видях... И дори обсъждах въпроса с тамошния президент на вечерята. А хубава вечеря беше — пържоли, наденички, кюфтенца...

Мил Итса е смяяна:

— Как така?... А, сигурно вегетариански...

Скиталецът разтърска глава:

— Бррр... Вегетариански... Как така? От месо, разбира се...

Момичето е поразено още повече:

— Не може да бъде... Нали казахте — не ядат животните...

И останалите са заинтригувани. Вярно, Изключителните са обиколили много вселени, галактики и планети, видели са какво ли не, но винаги са готови да изслушат още една история...

Кой знае — може следващото им пътуване да е точно до мястото, за което им разказват...

— Нищо особено няма на тая планета. Живеят хора, живеят всякакви представители на флората и фауната. Но цивилизацията е стигнала до извод — никакъв лов, никакви убийства. Нито умишлени, нито природни...

Мил Итса е любопитна, както винаги:

— Тогава планетата трябва да е претоварена от хора и животни...

— А Майката Природа си знае работата. Просто срокът на живота се е съкратил. И няма възможност за натрупване на излишни живи организми. Умират — рано умират... Всяко удоволствие се заплаща, както казал оня, дето му умряла тъщата и му поискали пари за погребението...

Мъжете се смеят, драконът учтиво се присъединява (драконите нямат тъщи. В деня на сватбата те поднасят тъщата си на празничния обяд.../, Ник Кол Ай-ай, нямащ си представа за подобни ужаси, също се подсмихва. Мил Итса не разбира, но показва ред бели зъби...

— Добре, но как ядат месо, а не убиват животни? — пита още веднъж тя...

— Простишко решение на проблема — отглеждат изкуствено месо...

За момент настава тишина. После всички заговорват, сетне изведнъж мълкват...

— И как е на вкус? — пита Мир-О — Нещо подправки слагат ли? От коя планета?

— А, вкусно е — нехайно казва Скиталецът — Много вкусно беше... На вечерята... А на другия ден посетихме комбинатите, където се произвежда това месо. И на обяд всички предпочитахме постни супи и сандвици със сирене... Макар после да се замислих — а сиренето как ли правят...

Възрастните са разбрали и се смеят. Но малките нещо не схващат...

— Че как го правят? — пита момчето...

— Ник, — сериозно казва Скиталецът — По-добре не питай. И не искаш да видиш. Едно време са казвали, че не бива да се вижда как се правят закони и салами... При изкуственото месо не бива и да се разказва...

Замълчават след ужасяващия разказ. Само Мир-О внезапно се сеща, че не е ял от закуската насам — почти цял час. И отиват с Ник Кол Ай-ай да си направят сандвици. Докато има месо...

А навън е светло, приятно хладно, отпускащо...

Само дето внезапна сянка се надвесва над Долината. Като че грамаден облак се е спуснал над тях. И прозвучава тътенещ глас, можещ при истерия да троши скали:

— Пра Ва Сундра... Пра Ва Сундра...

Всички вдигат глави. Цялото небе е закрито от гигантската фигура на жена. С широко лице, свъсени вежди, настръхнала като тигрица, бранеща малките си...

— Пра Ва Сундра...

Дори Учителят е объркан. Нито е виждал тази Богиня, нито е имал конфликт с Богове насокро. Камо ли да е скрил някой Бог или човек тук...

Освен...

Той трепва и се обръща към другите. Но преди да каже и дума, Дракон и Скиталецът се споглеждат и тримата едновременно възкликуват:

— Замразеният бог...

А той се обажда нейде от дълбините под Замъка:

— Мамо... Върна ли се вече?

Натам е бъркотия, после спокойствие. Богинята извлича от дълбините Малкия бог. Потупване няма — при Боговете подобно нещо би довело до планетарна катастрофа. Но има много обяснения и майчини вайкания:

— Да не те оставя сам за десетина хиляди години... Как се завря там?... И защо не ме извика? Ама и вие сте едни — не разбрахте ли, че детето се е заклещило? — това към Изключителните...

— Честно — подозирах нещо, но все нямах време — оправдава се Учителят.

Богинята погалва Богчето.

— Нищо, да му е за урок...

— Мамо, тук е толкова хубаво. Приказвахме си, мълчахме заедно... И толкова неща научих. Ей това малкото с косата да знаеш...

Внезапно разказът му е прекъснат от вика на Мил Итса:

— Олеле...

Струват се наоколо, а тя обяснява, че тъкмо си представила как правят изкуственото месо и се ужасила...

После разговорът преминава върху делнични неща — Скиталецът се съгласява да отлети с Богинята и Малкия бог към Третата Кисела галактика, драконът има намерение да отиде на преглед до Вселенския врач, защото едно от гърлата му нещо драще,

Билкарят се чуди дали Ешек ал Ександър е готов за път — има поръчка за Пърхащи билки от Земя Ю-5555...

И месото от камината намалява, намалява... Особено при гигантските хапки на Богинята и Мир-О...

А следобедът настава тишина...

На терасата е само Учителят, който приятно си подремва...

Докато го прекъсва нахлуването на децата. Той се обръща към тях и казва:

— Добре, разбрах — доскуча ви... Какво ще кажете за едно пътуване? До Големия крив ъгъл на Мъглявата галактика?

Двамата почват да скачат от радост...

А Учителят допълва:

— Тъкмо после ще пишете съчинение за екскурзията...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.